

Wetgeving en rechtspraak 2016

Inhoudstafel

Wetgeving	3
Verzekeringsplicht	4
Sociale bijdragen	5
Administratieve geldboeten	8
Vennootschapsbijdrage	10
Sociaal statuut voor kunstenaars	10
Pensioen	11
Faillissementsverzekering	12
Geneeskundige verzorging	12
Moederschapshulp, adoptie-uitkering en uitkering mantelzorg	13
Moederschapsrust	13
Sociaal Strafrecht	14
Internationale overeenkomsten	15
Financiering	16
Rechtspraak	17
Grondwettelijk Hof	18
Raad van State	19
Hof van Cassatie	20
Arbeidshoven	22
Arbeidsrechtbanken	66
Andere rechtscolleges	84

Wetgeving

Dit document bevat de wetten en besluiten die van belang zijn voor het sociaal statuut van de zelfstandigen en die in 2016 in het Belgisch Staatsblad werden bekendgemaakt.

Ze werden gegroepeerd per thema (verzekeringsplicht, sociale bijdragen, enz..).

Een korte toelichting wordt gegeven bij elke wet of besluit. De rubriek vermeldt de datum van inwerkingtreding van de bepalingen en de volledige wettelijke referenties.

Verzekeringsplicht

Vervangende ondernemer

De bepalingen betreffende het stelsel van de vervangende ondernemer werden aangepast aan de nieuwe regelgeving inzake mantelzorg. De maximumduur van de vervanging door de vervangende ondernemer in geval van mantelzorg wordt verlengd tot twaalf maanden.

Die wijzigingen hebben uitwerking vanaf 1 oktober 2015.

Moment van aansluiting

De verplichting om zich bij een socialeverzekeringsfonds aan te sluiten uiterlijk op de dag van de aanvang van de zelfstandige beroepsactiviteit, wordt vervangen door de verplichting om zich aan te sluiten vóór de aanvang van de zelfstandige beroepsactiviteit.

Die maatregel treedt in werking op 1 juli 2016.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Deeleconomie

De Programmawet van 1 juli 2016 riep een specifiek juridisch kader voor dienstverlening binnen de “deeleconomie” in het leven.

Het betreft de dienstverlening die particulieren buiten hun normale beroepsactiviteit aan de dag leggen ten behoeve van particulieren via een erkend internetplatform.

De personen, die in België een activiteit uitoefenen, die inkomsten genereert waarop de bijzondere fiscale regeling voor de deeleconomie van toepassing is, zijn voor die activiteit niet onderworpen aan het sociaal statuut van de zelfstandigen, voor zover hun inkomsten een bepaald plafond niet overschrijden.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Koninklijk besluit van 15 juli 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 29 juli 2016

Het nieuwe fiscale taxatiestelsel is van toepassing op winsten of baten die, buiten het uitoefenen van een beroepswerkzaamheid, voortkomen uit diensten die door de belastingplichtige zelf worden verleend aan derden, wanneer aan alle in de fiscale wetgeving opgesomde voorwaarden is voldaan. De erkenning van het onlineplatform is één van de voorwaarden. De Koning moet nog de erkenningscriteria voor de onlineplatformen bepalen.

De bepaling treedt in werking op 1 juli 2016.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Sociale bijdragen

Gepensioneerden

- Verminderingsdrempels voor gepensioneerden

In geval van het genot van een al dan niet vervroegd rustpensioen of een overlevingspensioen of van een gelijkaardig voordeel, kunnen zelfstandigen een lagere voorlopige sociale bijdrage betalen op basis van de drempels voor toegelaten activiteit.

Nu wordt verduidelijkt dat voor personen met een overlevingspensioen, die de wettelijke pensioenleeftijd niet hebben bereikt, dit niet tot gevolg kan hebben dat er voorlopige bijdragen zouden verschuldigd zijn die lager zijn dan de wettelijke minimumbijdrage voor zelfstandigen in hoofdberoep.

De wijziging heeft uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

- Regularisatie voor gepensioneerden

De verzaking aan de bijdrageregularisatie van de voorlopige bijdragen voor de zelfstandige die elke zelfstandige activiteit stopzet op de ingangsdatum van het pensioen, kan enkel slaan op de jaren, die voorafgaan aan de ingangsdatum van het eigen rustpensioen van de aanvrager.

De wijziging heeft uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Vrijstelling van bijdragen na bevalling

De vrouwelijke zelfstandige die haar activiteit onderbreekt als gevolg van haar bevalling wordt vrijgesteld van de betaling van sociale bijdragen voor het kwartaal dat volgt op het kwartaal van de bevalling, op voorwaarde dat de vrouw de moederschapsverzekering geniet in het stelsel van de zelfstandigen.

De vrijgestelde bijdragen worden als betaald beschouwd waardoor de vrijstelling geen negatieve invloed zal hebben op de uitkeringsrechten binnen het sociaal statuut.

Deze maatregel treedt in werking op 1 januari 2017 en is van toepassing op bevallingen die vanaf 1 oktober 2016 plaatsvinden.

Wet van 15 juli 2016 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 29 juli 2016

Koninklijk besluit van 1 september 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967, houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen en tot invoering van een vrijstelling van bijdragen in geval van moederschap, Belgisch Staatsblad van 15 september 2016

Vrijstelling van Bijdragen - Ontheffing van hoofdelijke aansprakelijkheid

De personen die hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de betaling van de sociale bijdragen en die menen dat zij zich in een staat van behoefte of in een toestand die de staat van behoefte benadert, bevinden, kunnen aan de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen vragen om te worden ontheven van hun hoofdelijke aansprakelijkheid.

Nu wordt toegevoegd dat de ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de voorlopige bijdrage ook geldt voor de eventuele regularisatiebijdrage met betrekking tot hetzelfde kwartaal.

De wijziging heeft uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Vrijstelling van Bijdragen – Beroep

De wettigheid van een beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen kan bij de Arbeidsrechtbank betwist worden. De zaak wordt aanhangig gemaakt met een verzoekschrift op tegenspraak, ingediend binnen 2 maanden na de kennisgeving van de beslissing.

De wijziging heeft uitwerking vanaf 1 januari 2015.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Fiscale en sociale regularisatie beroepsinkomsten

Met ingang van 1 augustus 2016 wordt een nieuwe vrijwillige permanente procedure ingevoerd waarbij beroepsinkomsten die onderworpen hadden moeten worden aan de betaling van verschuldigde niet verjaarde sociale bijdragen, in toepassing van het koninklijk besluit nr. 38, het voorwerp kunnen uitmaken van een fiscale en sociale regularisatie door zich tot het centraal contactpunt bij de FOD Financiën te wenden.

Het Contactpunt zal aan de aangever of zijn gemachtigde een regularisatieattest afgeven en een afschrift overmaken aan het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ), dat het zal meedelen aan het sociaal verzekeringsfonds van de aangever.

De regularisatie vereist de betaling van een aanvullende sociale heffing van

15 % (voor 2016) van de beroepsinkomsten, waarop de betrokken bijdragen betrekking hebben. Deze heffing wordt jaarlijks verhoogd en beloopt 20 % in 2020.

De betaling van de aanvullende sociale heffing geeft geen recht op uitkeringen in het sociaal statuut der zelfstandigen.

De geregulariseerde beroepsinkomsten kunnen niet meer onderworpen worden aan de betaling van sociale bijdragen, verhogingen en administratieve boetes, voorzien in het sociaal statuut der zelfstandigen.

Wet van 21 juli 2016 tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en sociale regularisatie, Belgisch Staatsblad van 29 juli 2016

Student-zelfstandige

Vanaf 1 januari 2017 kunnen studenten die een zelfstandige activiteit uitoefenen een eigen statuut van student-zelfstandige aanvragen. Het statuut kan aangevraagd worden door zelfstandigen tussen 18 en 25 jaar, die ingeschreven zijn om op regelmatige basis les te volgen in een onderwijsinstelling, met de bedoeling om een diploma te behalen dat erkend wordt in België.

Voor de student-zelfstandige met een inkomen dat lager is dan het minimuminkomen voor zelfstandigen in hoofdberoep (13.296,25 euro in 2017) geldt een voordelige bijdrageregeling :

- inkomen lager dan 6.648,12 euro per jaar (in 2017) : geen sociale bijdragen;
- inkomen tussen 6.648,12 euro en 13.296,25 euro (in 2017) : een verminderde bijdrage van 21%, berekend op het inkomen boven het grensbedrag.

De student-zelfstandige met een inkomen vanaf 13.296,25 euro (in 2017) betaalt sociale bijdragen zoals elke zelfstandige in hoofdberoep.

Wie een verminderde bijdrage betaalt, heeft enkel beperkte sociale rechten op het vlak van gezondheidszorgen en arbeidsongeschiktheid, overeenkomstig de door de Koning vast te stellen voorwaarden.

Dit statuut komt in de plaats van de bestaande bijdrageregeling, waarbij studenten konden bijdragen als zelfstandigen in bijberoep.

Wet van 18 december 2016 tot vaststelling van het sociaal en fiscaal statuut van de student-zelfstandige, Belgisch Staatsblad van 30 december 2016, ed. 1

Administratieve geldboeten

Termijnen

Alvorens te beslissen om een administratieve geldboete op te leggen, krijgt de betrokkene de mogelijkheid om zijn verweermiddelen naar voren te brengen. In de huidige bepaling ontbrak echter een termijn. Nu wordt uitdrukkelijk een termijn van 30 dagen voorzien in de wetsbepaling.

De termijn van 14 werkdagen waarbinnen de kennisgeving van de mogelijkheid tot het opleggen van de administratieve geldboete dient te gebeuren, neemt, wat de laattijdige aansluitingen betreft, een aanvang vanaf de effectieve aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds. Voor de andere inbreuken neemt hij een aanvang vanaf de kennisname van het feit door het RSVZ.

Inhouding onverschuldigde bijdrage

De administratieve geldboete voor fictieve aansluiting als zelfstandige werd reeds verdubbeld tot tweemaal het bedrag van de voorlopige kwartaalbijdrage.

Omwille van de verdubbeling van deze administratieve geldboete wordt nu bepaald dat het socialeverzekeringsfonds een groter bedrag kan inhouden dan enkel de eerste onverschuldigde sociale bijdrage.

Uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling

De referteperiode en proefperiode worden van één jaar op vijf jaar gebracht.

Die wijzigingen treden in werking op 1 juli 2016, voor de beslissingen tot het opleggen van een geldboete, die vanaf die datum worden betekend.

Deze termijn wordt verlengd. Nu dient de kennisgeving uiterlijk op de laatste dag van de maand volgend op de effectieve aansluiting (in geval van laattijdige aansluiting) of de kennisname van het feit door het RSVZ (voor de andere inbreuken) te gebeuren.

De wijzigingen treden in werking op 18 januari 2016.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

De wijziging treedt in werking op 18 januari 2016.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Hoofdelijke aansprakelijkheid

Zijn hoofdelijk gehouden tot de betaling van de administratieve geldboete wegens fictieve aansluiting :

- de natuurlijke persoon die valselyk verklaard heeft dat hij geholpen wordt door de pleger van de inbreuk ;
- de rechtspersoon die valselyk verklaard heeft dat de pleger van de inbreuk in zijn schoot een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent als werkend vennoot of mandataris.

De hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van administratieve geldboetes wegens laattijdige aansluiting, wordt uitgebreid tot de geholpen zelfstandigen.

Die wijzigingen treden in werking op 1 juli 2016, voor de beslissingen tot het opleggen van een geldboete, die vanaf die datum worden betekend.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Betere afdwingbaarheid en invordering

- de betalingen die verricht worden na het opvorderen van de administratieve geldboete door het sociaal verzekeringsfonds, worden prioritair aangewend voor het aanzuiveren van de administratieve geldboete ;
- het algemeen voorrecht op de roerende goederen, waarover de socialeverzekeringsfondsen al beschikken voor de inning van de bijdragen, wordt uitgebreid tot de administratieve geldboeten;
- er wordt uitdrukkelijk bepaald dat de socialeverzekeringsfondsen ook belast zijn met de invordering van de administratieve geldboete, zo nodig langs gerechtelijke weg;
- er wordt een onderscheid gemaakt tussen, enerzijds, de verjaringstermijn van de beslissing tot oplegging van de administratieve geldboete (vijf jaar na de feiten) en, anderzijds, de verjaringstermijn van de invordering van de administratieve geldboeten (vijf jaar vanaf de dag waarop er geen beroep meer kan aangetekend worden tegen de beslissing tot opleggen van de boete);

- de verjaringstermijn van de vordering tot terugbetaling van de ten onrechte betaalde administratieve geldboeten wordt uitdrukkelijk in de wet opgenomen (vijf jaar vanaf 1 januari van het jaar dat volgt op het jaar waarin de onverschuldigde geldboete werd betaald).

Die wijzigingen treden in werking op 1 juli 2016, voor de beslissingen tot het opleggen van een geldboete, die vanaf die datum worden betekend.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Fictieve aansluiting

Artikel 17bis, §1bis van het koninklijk besluit nr. 38 waarin de inbreuk wegens fictieve aansluiting aan bod komt wordt geherformuleerd en verwijst naar «de personen die een attest van aansluiting bij een socialeverzekeringsfonds vragen om een verblijfstitel van langer dan 3 maanden te bekomen».

De geherformuleerde inbreuk wegens fictieve aansluiting is van toepassing op de aansluitingsverklaringen die worden ondertekend vanaf 1 juli 2016.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Vennootschapsbijdrage

Bedragen

Het bedrag van de gewone en verhoogde vennootschapsbijdrage bleef in 2016 ongewijzigd : 347,50 euro en 868 euro.

Het bedrag van het balanstotaal, dat dient om het onderscheid te maken tussen de vennootschappen die onderworpen zijn aan de gewone of de verhoogde bijdrage, wordt verhoogd tot 655.873,63 euro.

Koninklijk besluit van 9 mei 2016 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 15 maart 1993 tot uitvoering van hoofdstuk II van titel III van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, met betrekking tot de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 12 mei 2016

Sociaal statuut voor kunstenaars

De Commissie Kunstenaars – Huishoudelijk reglement

De Commissie Kunstenaars heeft een aantal bevoegdheden in verband met het specifiek sociaal statuut voor de kunstenaars. Zij beoordeelt o.a. of de betrokkene prestaties levert of werken produceert van artistieke aard.

Het huishoudelijk reglement van de Commissie Kunstenaars dat onder andere de methodologie vaststelt om te beoordelen of een kunstenaar prestaties levert of werken produceert van artistieke aard, werd ingevoerd op 22 maart 2016.

Koninklijk besluit van 29 februari 2016 tot goedkeuring van het huishoudelijk reglement van de Commissie Kunstenaars, Belgisch Staatsblad van 22 maart 2016

Pensioen

Verhoging minimumpensioen

De gepensioneerde die een volledige loopbaan bewijst (uit eigen hoofde of uit hoofde van de overleden echtgenoot) hetzij als werknemer, hetzij als zelfstandige, hetzij ingeval van een gemengde loopbaan als zelfstandige en werknemer, heeft recht op een verhoging van het minimumpensioen (rust- en overlevingspensioen).

De verhoging zal worden toegepast

- in de vorm van een inhaalpremie in december 2016, op voorwaarde dat het minimumpensioen effectief betaald wordt in deze maand. De premie is gelijk aan 0,7 % van het maandbedrag van het minimumpensioen ontvangen in 2016;

- een maandelijkse verhoging van het pensioenbedrag met ingang van 1 januari 2017.

De Koning wordt gemachtigd om de vereiste loopbaan te verlagen en het percentage te verhogen tot maximum 10 %.

Wet van 6 juli 2016 tot toekenning van een premie aan sommige begunstigen van een minimumpensioen en tot verhoging van sommige minimumpensioenen, in het werknemers- en zelfstandigenstelsel, Belgisch Staatsblad van 28 juli 2016

Gelijkstelling militaire dienst

De bepaling op grond waarvan de periode van militaire dienst, gelegen voor 1 januari van het jaar van de 20e verjaardag, enkel gelijkgesteld wordt in het stelsel van de zelfstandigen op voorwaarde dat de betrokkene bij aanvang van die periode een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent, die aanleiding geeft tot het betalen van sociale bijdragen, wordt opgeheven.

Als de bestaande voorwaarden voor de gelijkstelling in een Belgisch wettelijk, reglementair of statutair pensioenstelsel niet vervuld zijn, dan maakt de militaire dienst toch deel uit van de beroepsloopbaan van de zelfstandige voor zover de betrokkene eerst de hoedanigheid van zelfstandige verwerft na het einde van zijn militaire dienst.

Die nieuwe maatregelen zijn van toepassing op de pensioenen die daadwerkelijk en voor de eerste maal ten vroegste ingaan op 1 juli 2017.

Koninklijk besluit van 21 juli 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 augustus 2016

Faillissementsverzekering

De sociale verzekering in geval van faillissement («*faillissementsverzekering*») krijgt een nieuwe naam : het overbruggingsrecht. Met die nieuwe benaming wordt benadrukt dat die sociale verzekering meerdere verschillende situaties dekt (niet enkel faillissement).

Naast de gefailleerde zelfstandigen en de zaakvoerders, bestuurders en werkende vennoten van een handelsvennootschap die failliet verklaard werden, de zelfstandigen die een collectieve schuldenregeling hebben gekregen en de zelfstandigen die door omstandigheden onafhankelijk van hun wil gedwongen worden om hun zelfstandige activiteit stop te zetten, geldt

het overbruggingsrecht ook voor een nieuwe categorie, meer bepaald zelfstandigen die, omwille van economische moeilijkheden, hun zelfstandige activiteit moeten stopzetten.

De voorwaarden en modaliteiten voor die nieuwe categorie moeten nog bepaald worden bij een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Die wijzigingen treden in werking op 18 januari 2016.

Wet van 16 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 8 januari 2016

Geneeskundige verzorging

Starter – betaling eerste kwartaalbijdrage

Om recht te hebben op de terugbetaling van geneeskundige zorgen in het kader van de ziekte- en invaliditeitsverzekering, moet een startende zelfstandige voortaan effectief zijn eerste sociale kwartaalbijdrage betaald hebben.

Zodra de eerste kwartaalbijdrage betaald is, is die zelfstandige gerechtigd op geneeskundige verzorging vanaf het eerste kwartaal van verzekeringsplicht in het sociaal statuut van de zelfstandigen.

Aan die voorwaarde is ook voldaan wanneer de zelfstandige voor dat eerste kwartaal een vrijstelling heeft gekregen, toegekend door de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen.

De sociale verzekeringsfondsen delen de gegevens mee aan de ziekenfondsen binnen de maand volgend op de betaling van de eerste bijdrage of op de vrijstelling.

Die maatregel treedt in werking op 1 april 2016, voor de zelfstandigen waarvan de periode van begin van bezigheid ten vroegste aanvangt vanaf het tweede kwartaal van 2016.

Koninklijk besluit van 13 maart 2016 tot wijziging van de artikelen 252 en 276 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, Belgisch Staatsblad van 30 maart 2016

Moederschapshulp, adoptie-uitkering en uitkering mantelzorg

De wet bepaalt voortaan de «*essentiële elementen*» van deze maatregelen die de verzoening tussen het professionele leven en het privéleven van de zelfstandigen bevorderen en lijst voor elke voorziening de regels op die de Koning gemachtigd is te bepalen.

Met die ingreep komt de wetgever tegemoet aan de opmerkingen van de Raad van State.

Deze wijzigingen treden in werking op 8 augustus 2016.

Wet van 15 juli 2016 houdende diverse bepalingen inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 29 juli 2016

Moederschapsrust

De moederschapsrust van de vrouwelijke zelfstandigen wordt verbeterd :

- De duur van de periode van moederschapsrust wordt verlengd van 8 weken tot 12 weken. Daarvan moeten er, zoals voorheen, drie weken verplicht opgenomen worden, meer bepaald een week voor en twee weken na de bevalling.
- Het tijdvak waarbinnen de facultatieve nabevallingsrust moet worden opgenomen, wordt verlengd van 21 tot 36 weken. Dit tijdvak vangt aan op de eerste dag volgend op de 2 verplichte weken postnatale rust.
- De vrouwelijke zelfstandige heeft de mogelijkheid om gedurende de facultatieve periode van haar moederschapsrust haar normale beroepsactiviteit halftijds uit te oefenen, per periode van 7 kalenderdagen. De facultatieve periode telt maximum 18 weken halftijdse moederschapsrust. In dat geval wordt het forfaitaire bedrag van de wekelijkse moederschapsuitkering gehalveerd.

Die wijzigingen treden in werking op 1 januari 2017 en zijn van toepassing op elke moederschapsrust die vanaf die datum aanvat.

Koninklijk besluit van 13 mei 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 23 mei 2016

Sociaal Strafrecht

Actualisatie Sociaal Strafwetboek

Een wet van 29 februari 2016 actualiseert het Sociaal Strafwetboek en bundelt diverse bepalingen van sociaal strafrecht.

- In het koninklijk besluit nr. 38 wordt voortaan uitdrukkelijk verwezen naar de inbreuken van valsheid, van het gebruik van valse stukken, van onjuiste of onvolledige verklaringen betreffende de sociale voordelen of betreffende de bijdragen en van oplichting in het Sociaal Strafwetboek (art. 232 - 235 Sociaal Strafwetboek) die van toepassing zijn voor wat betreft de uitkeringen en de sociale bijdragen die bestemd zijn voor het sociaal statuut der zelfstandigen.

Adviesraad van het sociaal strafrecht

De samenstelling en werking van de Adviesraad van het sociaal strafrecht wordt gewijzigd.

De Adviesraad bestaat uit 18 leden en maximum 5 deskundigen. Eén lid vertegenwoordigt het RSVZ en één deskundige wordt aangewezen door de Minister van Zelfstandigen.

Die wijzigingen treden in werking op 31 mei 2016.

De Sociale Inlichtingen - en Opsporingsdienst (SIOD)

De SIOD, die de federale sociale inspectiediensten (waaronder de inspectiedienst van het RSVZ) ondersteunt in hun strijd tegen illegale arbeid en sociale fraude, wordt gereorganiseerd.

Een functie van voltijds directeur wordt heringevoerd en de functie van diensthoofd wordt afgeschaft. Experts in het Bureau worden belast met de ondersteuning van de directeur.

- Aangezien de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie werd opgenomen in het Sociaal Strafwetboek en bijgevolg werd opgeheven, worden de verwijzingen naar die wet in het koninklijk besluit nr. 38 geactualiseerd.

Wet van 29 februari 2016 tot aanvulling en wijziging van het Sociaal Strafwetboek en houdende diverse bepalingen van sociaal strafrecht, Belgisch Staatsblad van 21 april 2016

Koninklijk besluit van 23 mei 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 7 juni 2011 tot vaststelling van de samenstelling en de werking van de Adviesraad van het sociaal strafrecht en betreffende de datum van inwerkingtreding van de artikelen 96, 97 en 98 van het Sociaal Strafwetboek, Belgisch Staatsblad van 31 mei 2016

De wijzigingen treden in werking op 1 januari 2017, behalve de wijziging met betrekking tot de experts, die in werking treedt op 1 juli 2016.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Internationale overeenkomsten

Luxemburg

België en Luxemburg hebben op 5 februari 2015 een overeenkomst tot samenwerking en wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid ondertekend.

De overeenkomst wordt gesloten om fraude, vergissingen en misbruiken te beperken en om de efficiëntie van de sociale rechten te waarborgen. De overeenkomst voert een samenwerkingskader in voor de instellingen van sociale zekerheid en maakt het mogelijk om tussen de twee landen gegevensstromen uit te wisselen, om personeel uit te wisselen voor het uitvoeren van controles, om goede praktijken in te voeren en om grensoverschrijdend verschuldigde en onverschuldigde bijdragen en uitkeringen in of terug te vorderen.

De overeenkomst omvat een titel die de samenwerking betreffende de onderwerping regelt die betrekking heeft op o.m. de verificatie van de detachingsvoorwaarden, het vastleggen van het recht op invordering van de sociale zekerheidsbijdragen.

De overeenkomst treedt in werking op 1 oktober 2016.

Wet van 27 juni 2016 houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg betreffende de samenwerking en de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, opgemaakt te Brussel op 5 februari 2015, Belgisch Staatsblad van 23 september 2016, ed. 1

Republiek Argentinië

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Argentinië, ondertekend te Buenos Aires op 3 maart 2010, trad in werking op 1 januari 2016.

De administratieve schikking, die eveneens op 1 januari 2016 in werking treedt, bevat de nodige administratieve maatregelen voor de toepassing van de overeenkomst en duidt de verbindingsorganen en de bevoegde organen aan.

Administratieve schikking van 18 oktober 2016 betreffende de toepassing van de overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het koninkrijk België en de Republiek Argentinië, Belgisch Staatsblad van 31 oktober 2016

Financiering

Alternatieve financiering

De alternatieve financiering van het zelfstandigenstelsel wordt voor het jaar 2016 verminderd, om het begrotingsevenwicht van de sociale zekerheid in ESR-termen (Europees stelsel van nationale en regionale rekeningen) te verzekeren na de actualisatie van de begrotingscontrole.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Financiering van de gezondheidszorg

Het bedrag van de financiering van de gezondheidszorgen voor 2016, ten laste van het globaal financieel beheer van de zelfstandigen, wordt aangepast om het begrotingsevenwicht te verzekeren van de gezondheidszorgen na de actualisatie van de begrotingscontrole.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Inkomsten uit deeleconomie

De inkomsten verbonden aan de deeleconomie worden fiscaal belast tegen een aanslagvoet van 20 %, waarvan 25 % wordt aangewend voor het globaal financieel beheer van de zelfstandigen.

Programmawet van 1 juli 2016, Belgisch Staatsblad van 4 juli 2016, ed. 2

Rechtspraak

Dit document bevat de vonnissen en arresten die in 2016 werden gewezen of waarvan het RSVZ in 2016 kennis heeft gekregen.

De vonnissen en arresten worden eerst gegroepeerd volgens gerechtelijke instantie waarbij de zaak ahangig werd gemaakt, volgens een «rangorde» (Grondwettelijk Hof, Raad van State, arbeidshof, arbeidsrechtbank). Wanneer er meerdere beslissingen zijn voor een gerechtelijke instantie, worden ze chronologisch gerangschikt (van oud naar nieuw).

Elk vonnis of arrest wordt voorafgegaan door een rubriek waarin onder andere de betrokken materie in enkele sleutelwoorden wordt aangeduid, met vermelding van de betrokken gerechtelijke instantie en de datum van de uitspraak.

Ten slotte wordt er een korte omschrijving van de casus en een samenvatting van de beslissing gegeven.

Grondwettelijk Hof

VERZEKERINGSPLICHT

Arbeidsrelatie - Uitbreiding toepassingsgebied RSZ-wet - Machtiging Koning - Schending gelijkheidsbeginsel

Arrest van 22 september 2016
Nr. 118/2016
www.const-court.be

Artikel 2, § 1, 1° RSZ-wet geeft aan de Koning de bevoegdheid om het toepassingsgebied van de RSZ-wet uit te breiden tot bepaalde categorieën van personen, die werkzaam zijn «in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst». Op basis van die wetsbepaling is bij artikel 3, 5°, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 bepaald dat de toepassing van de RSZ-Wet wordt verruimd tot «de personen die vervoer van goederen verrichten dat hun door een onderneming wordt opgedragen, door middel van voertuigen waarvan zij geen eigenaar zijn of waarvan de aankoop gefinancierd is of waarvan de financiering gewaarborgd wordt door de ondernemer, alsmede tot die ondernemer».

Uit het enkele gegeven dat aan de Koning wordt overgelaten om te bepalen in welke gevallen er, los van het bestaan van een arbeidsovereenkomst, sprake is van het verrichten van arbeid in gelijkaardige omstandigheden als die van een arbeidsovereenkomst teneinde het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers tot die gevallen uit te breiden, kan niet worden afgeleid dat de wetgever heeft gehandeld in strijd met het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel. Een wetgevende machtiging ten gunste van de uitvoerende macht die een aangelegenheid betreft die niet door de Grondwet aan de wetgever is voorbehouden, is niet ongrondwettig. Het Hof is niet bevoegd om bij wijze van prejudiciële

beslissing uitspraak te doen over de vraag of een koninklijk besluit al dan niet verenigbaar is met die bepalingen van de Grondwet. Het behoort toe aan de bevoegde rechter om na te gaan of de Koning de hem toegekende machtiging al dan niet te buiten is gegaan.

Voor het overige voert artikel 3, 5° van het koninklijk besluit van 28 november 1969 geen vermoeden in. Een persoon die voldoet aan de voorwaarden die de Koning bepaalt valt onder het toepassingsgebied van de RSZ-wet, niet omdat hij onweerlegbaar wordt vermoed verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst, maar omdat hij voldoet aan de voorwaarden die de Koning heeft bepaald voor een verruiming van het toepassingsgebied van het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers.

Raad van State

PENSIOENEN

Minimumpensioen – “Klein minimum” – Discriminatie

Arrest van 3 mei 2016
Nr. 234.638
www.raadvst-consetat.be

De Raad van State heeft het KB van 12 maart 2013 tot wijziging van artikel 131bis, § 1 septies, van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, vernietigd. Dat KB gaat over de gelijkstelling van het minimumgezinspensioen van zelfstandigen en werknemers. In hetzelfde arrest heeft de Raad van State artikel 5 vernietigd van het KB van 24 juni 2013 tot aanpassing aan de welvaart van bepaalde pensioenen in de regeling voor werknemers. Die bepaling vervangt een paar coëfficiënten.

Het KB van 12 maart 2013 heeft het bedrag van het minimumpensioen voor slechts één categorie van personen meer bepaald zelfstandigen op hetzelfde niveau gebracht als voor de werknemers. Het zogenaamd «*klein minimum*» - dat is het minimumpensioen na een gemengde loopbaan - werd niet op hetzelfde peil gebracht als het minimumpensioen in de werknemersregeling.

De Raad van State is van oordeel dat gepensioneerden die deels een loopbaan als werknemer en deels een loopbaan als zelfstandige hebben doorlopen, maar wel in totaal 45 jaar hebben gewerkt (of daarmee gelijkgesteld), een vergelijkbare categorie vormen als gepensioneerden die een volledige loopbaan als werknemer of als zelfstandige hebben doorlopen. Er bestaat geen objectief verschil tussen die categorieën.

Ondertussen heeft een KB van 3 april 2015, sinds 1 juni 2015, het «*klein minimum*» op hetzelfde peil gebracht als het minimumpensioen voor werknemers en zelfstandigen.

KWIJTSCHELDING VERHOGINGEN

Beslissing RSVZ - Beroep - Onbevoegdheid

Arrest van 22 december 2016
Nr. 236.911
www.raadvst-consetat.be

Als het RSVZ beslist om de verzaking van de betaling van de verhogingen te weigeren (zoals bepaald in artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967) en de zelfstandige deze beslissing betwist, ontstaat tussen de zelfstandige en het RSVZ een geschil over de verplichtingen tot betaling van de bijdragen, die voortvloeit uit de wetten en de verordeningen over het sociaal statuut der zelfstandigen.

Artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek geeft een brede omschrijving van de geschillen die in het domein van de sociale zekerheid tot de bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank

behoren en maakt geen onderscheid tussen de betwistingen in verband met de vaststelling, de berekening en de inning van de bijdragen aan de ene kant en het verlenen van vrijstellingen of het verzaken aan verhogingen aan de andere kant, los van de vraag of die laatste beslissingen al dan niet een discretionair karakter hebben.

De Raad van State is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van dit geschil.

Hof van Cassatie

VERZEKERINGSPLICHT

Detachering – formeel geldige A 1 - Werknemer-schijnzelfstandige

Arrest van 2 februari 2016
AR P.15.0846.N
www.cass.be

De DIMONA-aangifteverplichting geldt niet ten aanzien van een werknemer-schijnzelfstandige die over een Pools A1 attest als zelfstandige beschikt om het even of hij naar Belgisch recht arbeidsrechtelijk als een werknemer moet worden aanzien.

BIJDRAGEPLICHT

Verordening n° 1408/71- gelijktijdige activiteit in België en Duitsland - aard van de activiteit

Arrest van 6 juni 2016
AR S.15.0122.F
Niet gepubliceerd

Het enig middel waarin wordt aangevoerd dat de hoedanigheid van werknemer en zelfstandige moeten worden bepaald aan de hand van de toepasselijke socialezekerheidswetgeving in een bepaalde lidstaat werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien de partijen voor het

Arbeidshof het erover eens waren dat, naar Duits recht, het onderscheid tussen een werkzaamheid in loondienst en een werkzaamheid anders dan in een loondienst voor een bedrijfsleider afhangt van de belangrijkheid van zijn beslissingsmacht.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Beslissing - Gedeeltelijke vernietiging - Motivering

Arrest van 12 september 2016
AR S.15.0095.N
Niet gepubliceerd

D. verzocht voor de arbeidsgerechten de beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen «*deels*» te vernietigen in de mate dat er geen vrijstelling werd verleend voor de kwartalen 2012/1-2 en 2013/1.

Het Arbeidshof van Brussel stelde voorop dat in de beslissing van de Commissie alleen elementen worden vermeld waarom vrijstelling wordt toegekend maar niet wordt vermeld waarom zij slechts tot een gedeeltelijke vrijstelling beslist. Het Arbeidshof oordeelt dat deze motivering niet toelaat de juridische noch de feitelijke grondslag van de beslissing van de Commissie te begrijpen en vernietigt die beslissing enkel met betrekking tot de kwartalen 2012/1-2 en 2013/1.

De Belgische staat voerde aan dat een beslissing tot gedeeltelijke vernietiging van de beslissing van de Commissie haar discretionaire

bevoegdheid en het beginsel van de scheiding der machten miskent. Indien de beslissing van de Commissie aangetast is door enige externe of interne onwettigheid moet zij «*volledig*» buiten toepassing worden gesteld.

Het arrest van het Arbeidshof van Brussel wordt vernietigd gezien zij het verweer van de Belgische Staat niet heeft beantwoord.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie - Mogelijkheid tot hiërarchische controle - Tuchtrechtelijk sanctierecht opdrachtgever

Arrest van 10 oktober 2016
AR S.14.0074.N
Niet gepubliceerd

Krachtens artikel 333, § 1, vierde deelstreepje, Arbeidsrelatiewet is de mogelijkheid een hiërarchische controle uit te oefenen, één van de algemene criteria die het mogelijk maken het bestaan of de afwezigheid van een gezagsband te beoordelen.

Het Hof van Cassatie vernietigt de beslissing van het Arbeidshof dat oordeelde dat het tuchtrechtelijke sanctierecht één element zou kunnen zijn dat wijst op ondergeschiktheid maar dat dit ene voorgebrachte feit niet volstaat om de kwalificatie van zelfstandige samenwerking die partijen aan hun samenwerking hebben gegeven uit te sluiten.

Volgens het Hof van Cassatie is het aan een arbeidsovereenkomst inherent werkgeversgezag de grondslag van het tuchtrechtelijk sanctierecht dat een werkgever toekomt. De vaststelling dat een van de partijen in een arbeidsrelatie over het recht beschikt om tuchtsancties op te leggen aan de andere partij, sluit de mogelijkheid van een zelfstandige samenwerking uit, tenzij dit sanctierecht inherent is aan de uitoefening van het beroep en door of krachtens een wet is opgelegd.

Arbeidshoven

BIJDRAGEPLICHT

Loontrekkende en zelfstandige activiteit

INVORDERING

Onregelmatig dwangbevel - Aangezochte rechtbank - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 april 2015
AR 2014/AB/661
Niet gepubliceerd

K. is tegelijk werknemer en zelfstandige. Zijn zelfstandige activiteit kon niet als een bijberoep beschouwd worden. Hij is van mening dat hij geen tweemaal gehouden kan zijn tot de betaling van de bijdragen betreffende dezelfde sociale uitkeringen, voor dezelfde perioden.

Het hof stelt dat het socialezekerheidsstelsel een solidariteitsstelsel is op basis van een repartitiesysteem, waaruit voortvloeit dat de betaalde bijdragen het voorwerp vormen van een onmiddellijke verdeling aan alle uitkeringsgerechtigden en dat elk

inkomen van werknemer of van zelfstandige is onderworpen aan sociale bijdragen. De bijdragen worden betaald met toepassing van twee reglementeringen van openbare orde, die zijn verbonden met het bestaan van twee beroepsactiviteiten. Het feit dat hij uitkeringen geniet in het verplichte stelsel van de werknemers, ontslaat hem niet van zijn verplichtingen in het sociaal statuut der zelfstandigen.

K. betwist het gebruik van het dwangbevel en roept in dat de bijdragen kunnen worden ingevorderd bij wijze van dwangbevel voor zover de onderworpen de bedragen die van hem werden gevorderd, niet betwist binnen de maand van de kennisgeving of de betekening van de laatste herinnering, vooraleer overgegaan wordt tot het dwangbevel. K. heeft, voorafgaand aan het dwangbevel, de in de ingebrekestelling gevorderde bedragen betwist.

Het hof is van mening dat, zelfs indien de invorderingsprocedure bij wijze van dwangbevel door onregelmatigheid zou zijn aangetast, deze onregelmatigheid de hoven en de rechtbanken er niet van zou ontslaan om zich uit te spreken over de gegrondheid van het verzoek tot betaling van de sociale bijdragen, aangezien het een geschil met volle rechtsmacht betreft. Het onregelmatige dwangbevel geldt op zijn minst als ingebrekestelling die een betwisting doet ontstaan. Het RSVZ kan via de conclusies vragen dat, in de veronderstelling dat het verzet tegen het dwangbevel ontvankelijk wordt verklaard, de verzekeringsplichtige veroordeeld wordt tot de betaling van een bepaald bedrag bij wijze van sociale bijdragen.

Krachtens artikel 16 van het KB nr. 38 verjaart de vordering van de bijdragen van de zelfstandigen na 5 jaar te rekenen vanaf 1 januari volgend op het jaar waarvoor zij verschuldigd zijn.

In de veronderstelling dat het dwangbevel in sommige opzichten onregelmatig zou zijn, blijft het nochtans voortbestaan als betalingsbevel en stuit het de verjaring.

Opmerking

De voorziening in Cassatie die door K. tegen dit arrest werd gericht, werd door het Hof van Cassatie verworpen in een arrest van 14 maart 2016, 3e k., S.15.0091.F.

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 januari 2016
AR 2014/AB/871
Niet gepubliceerd

De boekhouder voert aan dat het dwangbevel inbreuk maakt op de artikelen 46 en 47bis, § 1 van het KB van 19.12.1967, in de mate dat er binnen de reglementaire termijn van een maand na de aanmaning, een betwisting per brief werd ingediend. In deze brief betwist de boekhouder het feit dat de bijdragen berekend werden op basis van een zelfstandige activiteit in hoofdberoep en dat er geen rekening gehouden werd met artikel 37 van het KB van 19.12.1967, uit hoofde van de loontrekkende activiteit van de echtgenote.

Het fonds voert aan dat deze brief niet kan beschouwd worden als een betwisting, in de mate dat hij niet vergezeld is van bewijsstukken en dat het voordeel van artikel 37 een voorafgaande aanvraag veronderstelt.

Het hof stelt dat het fonds het bestaan van een betwisting verwacht met de afwezigheid van een grond voor deze betwisting. Gezien deze betwisting, is het dwangbevel onregelmatig en moet het nietig worden verklaard.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Ontvankelijkheid van de aanvraag - Motivering van de beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 januari 2016
AR 2015/AB/161
Niet gepubliceerd

De betwisting van een beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen betreft de verplichtingen van de personen die onderworpen zijn aan het sociaal statuut der zelfstandigen. Een dergelijke betwisting kan ingediend worden bij de Arbeidsrechtbank door een dagvaarding of door een verzoekschrift op tegenspraak.

Het door F. neergelegde verzoekschrift, waaraan hij een kopie van de beslissing van de Commissie voor Vrijstelling had toegevoegd, doet zich voor als een brief die gericht is aan de rechtbank.

Het hof stelt dat dit geschrift alle wettelijk vereiste vermeldingen van de artikelen 1034bis tot 1034sexies van het Gerechtelijk Wetboek bevat.

Het is gedateerd, het bevat de volledige gegevens van de heer F., het licht de griffie in van de op te roepen tegenpartij, het werd gericht aan de arbeidsrechtbank, zodat het de aanduiding bevat van de rechter bij wie de zaak aanhangig wordt gemaakt, en het is ondertekend. Voorts bevat het verzoekschrift het onderwerp en de korte samenvatting van

de middelen van het verzoek. Het verzoekschrift preciseert immers dat de wettelijkheid van de beslissing betwist wordt, aangezien «*deze Commissie geen enkele motivering aanvoert die verband houdt met (de) huidige financiële toestand en zich slechts baseert op (de) vroegere aanvragen tot vrijstelling*». Hieruit blijkt dat het voorwerp van het verzoek en het voornaamste middel tot nietigverklaring voldoende nauwkeurig werden uiteengezet.

De aanvraag is ontvankelijk.

De motivering van de beslissing van de Commissie moet adequaat zijn, wat betekent dat «*de redenen die worden ingeroepen, voldoende moeten zijn om de beslissing te rechtvaardigen*».

In casu bevat de beslissing als enige motivering, de vermelding dat «*De ingeroepen feiten van 2005 dateren en reeds in aanmerking werden genomen in de vroegere beslissingen van de commissie*». Deze formulering laat niet toe te begrijpen waarom de vrijstelling geweigerd werd. De beslissing laat niet toe om zich ervan te vergewissen dat de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen wel degelijk rekening heeft gehouden met de (gezins)lasten van de aanvrager. Noch is het mogelijk te begrijpen waarom deze lasten de commissie niet hebben toegelaten om een staat van behoefte of een toestand die de staat van behoefte benadert, te erkennen, bij de beoordeling van de inkomsten van het gezin van de aanvrager in functie van de gezinssamenstelling.

VERZEKERINGSPLICHT

Zaakvoerder - Uitoefening en kosteloosheid van het mandaat

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik van 2 februari 2016
AR 2015/AL/347
Niet gepubliceerd

F. heeft vrij en met kennis van zaken het mandaat van zaakvoerder aanvaard en wordt bijgevolg geacht de functies van zaakvoerder te hebben uitgeoefend.

F. heeft nochtans het recht aan te tonen dat hij het mandaat dat hij bezat, niet heeft uitgeoefend. Het betreft een negatief bewijs dat niet altijd gemakkelijk kan worden geleverd. F. verklaart dat tijdens de in het geding zijnde periode het beheer van de bvba door zijn broer uitgeoefend werd. F. brengt echter geen enkel element aan om zijn verklaringen te bevestigen. F. legt immers geen enkel document of getuigenverklaring voor, die zou aantonen dat

zijn broer de functie van zaakvoerder op zich zou hebben genomen. Het hof stelt bovendien vast dat de bvba steeds met een enkele zaakvoerder heeft gefunctioneerd en de statuten of andere akten van de vennootschap niet aantonen dat het mogelijk was voor een andere persoon om de handelingen te stellen die enkel een zaakvoerder, behoudens delegatie, wettelijk kan stellen. Er wordt niet aangetoond dat F. de functies van zaakvoerder, die hem wettelijk werden toegewezen, niet heeft uitgeoefend en het vermoeden wordt niet weerlegd.

F. bevestigt dat het mandaat van zaakvoerder onbezoldigd werd uitgeoefend. Het hof stelt

vast dat de statuten van de vennootschap geenszins vastleggen dat het mandaat van zaakvoerder onbezoldigd wordt uitgeoefend. Het hof preciseert in dat verband dat het niet is omdat een mandataris geen bezoldiging heeft ontvangen dat het mandaat in rechte onbezoldigd was, aangezien het inkomen kon opleveren, zelfs als het geen enkel inkomen heeft voortgebracht. Immers, het is niet omdat een mandataris voor een bepaalde periode geen inkomen heeft ontvangen, dat hij er geen zou kunnen verkrijgen voor andere perioden. Wat van belang is om te bepalen, is niet of er inkomsten als mandataris ontvangen werden, maar wel of er inkomsten als mandataris konden worden ontvangen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling studieperiode

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik van 2 februari 2016
AR 2014/AL/699
Niet gepubliceerd

Artikel 33 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 stelt met periodes van bezigheid gelijk, de periode tussen het einde van de studies en het begin van de zelfstandige bezigheid, op voorwaarde dat die laatste zich bevindt binnen de 180 dagen te rekenen vanaf het einde van de studies. De wettekst is duidelijk en precies en laat niet toe om te stellen dat de einddatum van de studies de datum is waarop de gelijkwaardigheid van een (Italiaans) diploma wordt erkend.

De juridische kosteloosheid van het mandaat kan echter voortvloeien uit de statuten, wat in casu niet het geval is, of uit een beslissing van een ter zake bevoegd orgaan van de vennootschap. De beslissing van het bevoegd orgaan geldt enkel voor de toekomst. Immers, voorafgaand aan de datum van de beslissing van dit orgaan, kon de mandataris juridisch en wettelijk inkomsten genieten.

VERZEKERINGSPLICHT

Belgische vennootschapsmandataris - Woonplaats in Luxemburg - Vermoeden beroepsbezigheid - Slapende vennootschap

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 februari 2016
AR 2015/AB/39
Niet gepubliceerd

S. was gedomicilieerd in Luxemburg en was er blijkbaar niet onderworpen aan een stelsel van sociale zekerheid. Als mandataris van een aan de Belgische belasting onderworpen vennootschap, moet hij voor deze in het geding zijnde periode van het 2e kwartaal 1992 tot het 4e kwartaal 1992, het vermoeden van de uitoefening van een activiteit in België weerleggen en aantonen dat hij geen activiteit in België uitoefende.

Het hof is van mening dat S. en de vennootschap op afdoende wijze aantonen dat het mandaat

geen enkele uitoefening van een activiteit in België impliceerde. De vennootschap had als voornaamste activiteit het aanhouden van een gebouw voor huisvesting (appartement). Het betrof dus een patrimoniumvennootschap. Het gebouw werd op 10 augustus 1992 verkocht per notariële akte. De vennootschap heeft geen handelsactiviteit uitgeoefend. Uit de resultatenrekeningen blijkt voldoende dat zij geen enkele omzet realiseerde.

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel - Verjaring - Fiscaal geschil

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 februari 2016
AR 2015/AB/181
Niet gepubliceerd

B.F. had een bezwaar geformuleerd aangaande de verjaring van de invordering binnen de wettelijke termijn volgend op de aanmaning vóór dwangbevel. Het hof is van oordeel dat het dwangbevel onregelmatig is. Het bestaan van een betwisting volstaat. Er moet niet worden nagegaan of zij gegrond was.

Het Fonds heeft bij wijze van conclusies een tegenvordering ingeleid met het oog op de veroordeling van B.F. tot het betalen van de bijdragen. Hoewel de invordering bij dwangbevel onregelmatig is, werd een invorderingsprocedure

via gerechtelijke weg geldig ingeleid door deze eerste conclusies.

De partijen zijn het niet eens over de aanvang van de verjaringstermijn. B.F. heeft een fiscaal beroep ingesteld tegen een beslissing van de gewestelijke directeur. Dit beroep werd afgesloten door een vonnis van 2 december 2010, dat werd betekend op 26 oktober 2011.

De verjaring is een verweermiddel bij de vordering en loopt in de regel niet, zolang de schuldvordering niet opeisbaar is en de vordering niet kan worden ingeleid.

Uit artikel 34 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 vloeit voor dat de regularisatie van de sociale bijdragen ingevolge een fiscaal beroep, niet kan gebeuren vooraleer het fiscale geschil beslecht is. In casu, bleef het fiscale geschil duren totdat het vonnis dat het geschil heeft beslecht, in kracht van gewijsde was gegaan. Het geschil bleef dus duren tot

KWALIFICATIE ARBEIDSRELATIE

Vervoer van goederen - Uitbreiding tot de werknemersregeling - Buitengerechtelijke bekentenis

PROCEDURE

Draagwijdte Strafrechtelijk gewijsde - Weglating van de rol - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 1 maart 2016
AR 2014/AB/164
Niet gepubliceerd

C. werkte als vrachtwagenbestuurder in opdracht van de BVBA S.. Hij bezat één van de 950 aandelen. Hij had zichzelf als zelfstandige aangesloten bij een socialeverzekeringsfonds, een deel van de bijdragen betaald en in een brief aan het verzekeringsfonds laten weten dat hij zelfstandige was, hetgeen volgens het verzekeringsfonds een buitengerechtelijke bekentenis uitmaakt.

Het Arbeidshof is van oordeel dat partijen niet kunnen afwijken van de wettelijke bepalingen inzake het sociaal statuut der zelfstandigen die van openbare orde zijn. In geval van betwisting mag geen rekening gehouden worden met een bekentenis over een (rechts)feit dat een beslissend gegeven uitmaakt voor de al dan niet toepasselijkheid van een wet van openbare orde.

In een geding voor de strafrechter tegen de zaakvoerder van de BVBA S. werd deze laatste

26 november 2011, de datum waarop de beroepstermijn, die inging met de betekening van het vonnis van 26 oktober 2011, is verstreken. De verjaringstermijn van 5 jaar nam dus een aanvang op 27 november 2011 en de vordering van de regularisatiebijdragen ingevolge het fiscale geschil werd dus tijdig geformuleerd.

vrijgesproken om reden dat werd geoordeeld dat aan de voorwaarden van de uitbreiding tot de werknemersregeling (artikel 3, 5° KB 28.11.1969) niet was voldaan.

Sinds arresten van het Hof van Cassatie wordt in rechtspraak en rechtsleer algemeen aanvaard dat het gezag van het strafrechtelijk gewijsde niet meer erga omnes geldt. In zoverre C. niet bij het strafgeding was betrokken, heeft hij in een later burgerlijk proces de mogelijkheid om elementen te betwisten die uit het strafproces zijn afgeleid.

C. verrichtte enkel vervoer door middel van voertuigen die hem door de BVBA ter beschikking waren gesteld en waarvan hij geen eigenaar was, zodat het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers van toepassing was.

Voor de verjaring is het zonder belang dat de zaak een tijdlang ambtshalve werd weggelaten

van de rol. Weglating van de rol doet immers het recht, noch het geding vervallen. In burgerlijke zaken duurt de stuiting van de verjaring door een dagvaarding, behoudens andersluidende wetsbepaling, voort tijdens het gehele geding, dit is tot op de dag van de uitspraak van het vonnis of arrest dat een einde maakt aan het geding .

VERZEKERINGSPLICHT

Onderbreking van de activiteit - Bewijs - Herroeping bekentenis

BIJDRAGEPLICHT

Hoofdelijkheid geholene - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 11 maart 2016
AR 2015/AM/50
Niet gepubliceerd

D.A. is een zelfstandige die in persoonlijke naam twee restaurants uitbaat. F. had de hoedanigheid van helpster, ten minste tijdens de periode die zich uitstrekt van het 4e kwartaal 2004 tot het 3e kwartaal 2011 inbegrepen. Deze activiteit werd door samenhangende en afdoende controles aangetoond.

D.A. beweert dat er een onderbreking van zijn activiteit is geweest. Hij voert aan dat zijn RSZ-inschrijvingsnummer geschrapt werd op 14 mei 2004. Uit het voorgelegde document blijkt dat er na deze datum geen personeel meer was tewerkgesteld, maar niet dat F. geen enkele hulp bood aan de belanghebbende bij de uitbating van zijn restaurant. Uit de btw-gegevens blijkt dat D.A. sinds 1999 btw-plichtig is zonder onderbreking. Dit stemt overeen met zijn verhoor van 28 januari 2008, toen hij verklaarde: «*ik ben zelfstandige als natuurlijk persoon sinds 15 jaar*». D.A. is niet gestopt met aangesloten te zijn als zelfstandige.

D.A. beweert aan controlediensten een valse verklaring te hebben afgelegd, die zogenaamd onjuist of slechts voor de gelegenheid afgelegd werd in een context die aanleiding zou kunnen geven tot het vorderen van de bijdragebetaling. Degene die in dergelijk kader heeft bekend, is gebonden door zijn bekentenis. De bekentenis die bewijs oplevert tegen wie ze aflegt, kan niet herroepen worden dan wegens vergissing, maar op geen enkele manier kan dit op grond van het enkele feit dat deze bekentenis door wie ze aflegt, wordt ingetrokken. Hij toont niet aan op welke wijze de afgelegde verklaringen zouden aangetast zijn door een vergissing.

D.A. is, met de helper, hoofdelijk gehouden tot de betaling van de bijdragen die deze laatste (de helper) is verschuldigd. Het fonds kan beslissen of het slechts een van de schuldenaars vervolgt, ofwel beiden, hetzij tegelijkertijd, hetzij opeenvolgend. De aldus vervolgte schuldenaar kan het voorrecht van schuldsplitsing niet doen

gelden en heeft op dezelfde wijze verplichtingen voor het geheel.

De hoofdelijkheid verplicht de helpers tot dezelfde schuld als de «*geholpen*» zelfstandigen. De verjaring wordt gestuit ten aanzien van alle personen die tot dezelfde schuld gehouden zijn.

INVORDERING

Dwangbevel - Betwisting per fax

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris - Vermoeden van beroepsbezigheid

BIJDRAGEPLICHT

Verhogingen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 april 2016
AR 2015/AB/296
Niet gepubliceerd

De sociale bijdragen kunnen worden ingevorderd bij wijze van dwangbevel voor zover de onderworpen de bedragen die van hem werden gevorderd niet heeft betwist of geen uitstel van betaling heeft gevraagd en verkregen, bij aangetekende brief binnen de maand van de kennisgeving of de betekening van de herinnering.

De herinnering werd op 30 april 2013 door het fonds verzonden, via zijn gerechtsdeurwaarder.

M. herhaalt vroegere betwistingen per fax van 21 mei 2013. Het hof stelt dat de reglementering oplegt dat de betwisting moet geformuleerd worden per aangetekende brief, om aan het socialeverzekeringsfonds afdoende zekerheid te geven aangaande de datum van verzending en de ontvangst ervan. Deze afdoende zekerheid wordt niet door een fax geleverd, zelfs al gaat deze vergezeld van zijn verzendingsrapport,

aangezien dit laatste document uitgaat van de verzender. Het dwangbevel is regelmatig.

M. moet worden beschouwd als onderworpen aan het sociaal statuut der zelfstandigen, tenzij hij het bewijs van de kosteloosheid van zijn mandaat levert.

Om het vermoeden van verzekeringsplicht te weerleggen, moet hij cumulatief bewijzen dat:

- enerzijds, de kosteloosheid in rechte, d.w.z. de bevestiging van de kosteloosheid van het mandaat door de statuten van de vennootschap waarvan hij de mandataris is of, wanneer de statuten niets over de kwestie van de bezoldiging vermelden, door een beslissing van het terzake bevoegde orgaan. Het hof preciseert dat, wanneer de statuten in de kosteloosheid van het mandaat voorzien, maar dat de raad van bestuur of de algemene vergadering er anders over kan beslissen en aan deze mandatarissen gratificaties

of tantièmes kan uitkeren, een dergelijke statutaire bepaling onvoldoende is om de kosteloosheid van het mandaat als bestuurder aan te tonen; alleen al de mogelijkheid om bezoldigd te worden volstaat om het mandaat niet als kosteloos in rechte te beschouwen;

- anderzijds, de kosteloosheid in feite, d.w.z. de voortdurende en ononderbroken afwezigheid van beroepsinkomsten als zelfstandige, voor de gehele duur van de mandaten.

Het blijkt dat voor de gehele in het geding zijnde periode de bijdragen zijn verschuldigd, ofwel omdat de activiteit uitgeoefend werd in het kader van een mandaat, waarvan de kosteloosheid niet is aangetoond, ofwel nog omdat M. inkomsten als zelfstandige heeft ontvangen.

M. beweert dat de verhogingen vóór 1 april 2010 niet verschuldigd zouden zijn, door in te roepen dat de regularisatieafrekening hem pas op 22 december 2009 toegestuurd werd, ingevolge een rechtzetting in de vaststelling van de bijdragen.

Het hof kan deze redenering niet volgen. De regularisatie heeft geen betrekking op de bijdragen die berekend werden na een begin of een herneming van bezigheid, of op een rechtzetting van de bijdragen voor een regelmatig aangegeven activiteit als zelfstandige, met name ingevolge een wijziging van de belastbare inkomsten, zodat artikel 44, § 3 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 niet kan toegepast worden op de situatie van de zelfstandige die, bewust en ten onrechte, de keuze gemaakt heeft om zich niet, of niet meer, aan te sluiten.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Bevoegdheid van de arbeidsgerechten - Wettelijkheid van de bijdrage

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 april 2016
AR 2014/AB/1034
Niet gepubliceerd

De toepassing van artikel 581, 8° van het Gerechtelijk Wetboek, dat voorziet in de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank voor de betwistingen betreffende de jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen, terwijl het om een betwisting gaat betreffende de toepassing van een belastingwet waarvoor de uitsluitende bevoegdheid krachtens artikel 569, 32° van het Gerechtelijk Wetboek berust bij de rechtbank van eerste aanleg met zijn gespecialiseerde kamers in fiscale zaken, kan geen oorzaak zijn van een ongerechtvaardigd verschil in behandeling tussen de schuldenaars van de belasting en de schuldenaars van de betwiste bijdrage, in de mate waarin het aan de rechtsonderhorige een behandeling waarborgt van zijn zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht.

Het materiële recht in deze materie, behoort ondanks de kwalificatie door het Grondwettelijk Hof evenzeer tot het sociaal recht als tot het fiscaal recht. Het arbeidshof is dus wel materieel bevoegd.

Het hof stelt vast dat uit het arrest van het Grondwettelijk Hof moet worden afgeleid dat Titel III, Hoofdstuk II van de wet van 30 december 1992 tot invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen, in overeenstemming is met de Grondwet, onder voorbehoud van twee beperkte schendingen die geen betrekking hebben op onderhavig geschil.

De geïntimeerden voeren aan dat de invordering van de jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen het beginsel van de budgettaire annualiteit schendt dat staat ingeschreven in artikel 171 van de Grondwet, op grond van het feit dat de raming van de ontvangsten voor deze bijdrage niet op de middelenbegroting is gebracht.

Het hof is van mening dat deze argumentatie niet relevant is. De ramingen van de percentages van fiscale ontvangsten die de alternatieve financiering van het sociaal statuut der zelfstandigen vormen, zijn ingeschreven in de begroting van het RSVZ en niet in de middelenbegroting.

De geïntimeerden voeren aan dat, als de «*vennootschapsbijdrage*» een belasting is, haar invordering niet mag gebeuren door de tussenkomst van de socialeverzekeringssystemen voor zelfstandigen.

Het hof kan dit standpunt niet volgen. De invordering van de bedragen die aan de sociale zekerheid der zelfstandigen zijn toegewezen en door het RSVZ worden beheerd in het kader van het globaal financieel beheer, alsook de administratieve structuren die met het beheer van de sociale zekerheid zijn belast, zijn niet onderworpen aan de regels van het begrotingsrecht en van de openbare comptabiliteit die van toepassing zijn op de diensten van de federale staat.

Er is geen verschil in behandeling dat in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al naargelang de bedragen door een ontvanger van de belastingadministratie of door een socialeverzekeringssystemen voor zelfstandigen worden ingevorderd. Integendeel, de situatie van de ontvangers van de dwangbevelen voor de invordering van de jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen, is gunstiger dan deze van de ontvangers van de akten van de belastingadministratie. Hoewel in fiscale zaken de titel uitvoerbaar is, niettegenstaande elk hoger beroep, geldt dit niet voor het door de socialeverzekeringssystemen uitgevaardigd dwangbevel.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris – Vermoeden van beroepsbezigheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 8 april 2016
AR 2015/AB/126
Niet gepubliceerd

De vennootschapsmandataris kan het vermoeden van verzekeringsplicht weerleggen door aan te tonen dat de activiteit als zaakvoerder, ofwel niet gewoonlijk van aard is (onder meer omdat de vennootschap geen activiteiten meer heeft), ofwel niet wordt uitgeoefend met winstoogmerk.

De afwezigheid van winstoogmerk wordt niet ingeroepen en K. bewijst niet een afwezigheid van gewoontelijke activiteit in zijn hoofd.

Noch de statuten, noch de beraadslaging van de algemene vergadering hebben voorzien in de kosteloosheid van het mandaat van afgevaardigd bestuurder of van bestuurder. Bovendien heeft de Administratie der Directe Belastingen beroepsinkomsten in aanmerking genomen uit hoofde van de uitoefening van dit mandaat.

De opdracht tot invordering van de «*vennootschapsbijdrage*» vloeit voort uit de bijzondere regels tot vaststelling van de verplichting om de bijdrage te betalen en de uitvoering van deze verplichting.

Hieruit blijkt duidelijk dat het Grondwettelijk Hof aanneemt dat een privaatrechtelijke persoon, die is belast met opdrachten van openbare dienst, en a fortiori de Nationale Hulpkas, openbare instelling, kan gemachtigd worden om een belasting in te vorderen.

Bij gebrek aan betwisting ervan, bindt de fiscale kwalificatie het RSVZ en de arbeidsgerechten.

BIJDRAGEPLICHT

Regularisatiebijdrage - Laattijdige aansluiting

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik van 11 april 2016
AR 2015/AL/499
Niet gepubliceerd

Op het ogenblik dat de beslissing tot ambtshalve aansluiting werd genomen, beschikte het RSVZ over de nodige inlichtingen betreffende de referte-inkomsten.

De bijdragen werden definitief vastgesteld. De voorlopige bijdragen werden niet gevorderd.

Indien F. zijn begin van bezigheden had aangegeven, had hij voorlopige bijdragen moeten betalen die ten gepasten tijde van hem gevorderd zouden zijn. Wanneer voorlopige bijdragen niet vastgesteld en gevorderd werden en wanneer de definitieve bijdragen onmiddellijk konden worden vastgesteld, dan komt dat door het gebrek aan aangifte van zelfstandige activiteit vanaf het begin van deze laatste.

Dit feit verhindert geenszins dat de gevorderde bijdragen wel degelijk regularisatiebijdragen zijn, in de mate dat zij de toestand van F. regulariseren door het bedrag van deze bijdragen vast te leggen in het licht van het bedrag van de verschuldigde voorlopige, maar niet betaalde bijdragen, d.w.z. een bedrag van nul. Het betreft immers regularisatiebijdragen ingevolge een begin van bezigheid, en dat zelfs als geen enkele voorlopige bijdrage gevorderd of betaald werd.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Gedeeltelijke hervatting beroepsactiviteit - Informatieplicht

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge van 12 april 2016
AR 2015/AR/50
Niet gepubliceerd

De adviserend geneesheer van het ziekenfonds heeft S. toestemming verleend om tijdens zijn periode van arbeidsongeschiktheid zijn vroegere activiteit ten dele te hervatten waardoor hij niet langer kon genieten van de gelijkstelling die hem werd toegekend.

S. laat gelden dat hij geen kennis heeft van de diverse wettelijke bepalingen en dat noch zijn socialeverzekeringsfonds noch zijn ziekenfonds noch het RSVZ hem heeft ingelicht dat een deeltijdse werkhervatting gevolgen zou hebben voor de toegekende periodes van gelijkstelling van periodes van arbeidsongeschiktheid met periodes van beroepsbezigheid als zelfstandige. Hij is van oordeel dat hierbij artikel 3 van het Handvest van de sociaal verzekerde werd geschonden.

Hij beweert zich te bevinden in een situatie die gelijk te stellen is met overmacht te wijten aan de nalatigheid van derden en tekortkomingen van de informatieplicht van derden waaraan hij geen enkele schuld treft maar waarvan hij het slachtoffer is.

Het hof treedt deze bewering niet bij vermits vooreerst in een brief met betrekking tot de mogelijkheid om gelijkstelling te bekomen duidelijk wordt vermeld dat een voorwaarde om zulks te bekomen het volledig stopzetten inhoudt van de zelfstandige beroepswerkzaamheid en vervolgens in de beslissing tot toekenning van

de gelijkstelling onder de in vetgedrukte rubriek «*Belangrijk*» wordt vermeld dat hij het RSVZ diende in te lichten van «*werkhervatting hetzij als loontrekkende, hetzij als zelfstandige*».

Een werkhervatting hoe gering ook leidt ertoe dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden om gelijkstelling te bekomen van periodes van arbeidsongeschiktheid met periodes van beroepsbezigheid als zelfstandige daar deze beslissing van de adviserend geneesheer enkel betrekking heeft op de voorwaarden om uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid te bekomen.

En zelfs al mocht er enige fout begaan zijn door geïntimeerde in zijn informatieplicht dan kan dit er niet toe leiden dat S. verder zou genieten van de gelijkstelling van de periode van arbeidsongeschiktheid daar hij geen aanspraak kan maken op prestaties waarop hij ingevolge de desbetreffende wetgeving niet toe gerechtigd is daar dit zou leiden tot een beleid dat tegen de wet ingaat.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Motivering van de beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt van 15 april 2016
AR 2015/AH/209
Niet gepubliceerd

Er bestaat geen wettelijke verplichting voor de Commissie om in haar beslissing een opsomming te geven van alle inkomsten en kosten om te verantwoorden waarom zij de staat van behoefte wel of niet weerhoudt. Er zijn dienaangaande geen wettelijke criteria vastgelegd die de Commissie moet volgen bij het nemen van haar beslissing. Wel dient de Commissie haar beslissing te motiveren.

De Commissie heeft op basis van de stukken die haar op het ogenblik van het nemen van de beslissing bekend waren (o.a. het formulier A ingevuld door T. met opgave van inkomsten en kosten en met bijlagen, het formulier B ingevuld door de sociale verzekeringskas, het verslag, de gezinsinkomsten van 2011, 2012 en 2013 (aanslagbiljetten), de belastingdocumenten,

facturen, leningen, verzekeringen en gezinssamenstelling), aangevuld met de mondelinge toelichting door de echtgenoot van T. en het uitblijven van andere elementen die zouden kunnen wijzen op een staat van behoefte een beslissing genomen.

Het geheel van die stukken en gegevens kon wel degelijk de basis vormen voor de beoordeling van de staat van behoefte door de Commissie daar deze zowel over de passieve als over de actieve financiële situatie van T. handelden. Deze motivering is niet stereotiep maar wel specifiek gericht op T. en bevat afdoende juridische en feitelijke elementen die ten grondslag liggen aan de beslissing.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Verandering van bijdragecategorie - Regularisatie - Laattijdige aanvraag - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik van 3 mei 2016
AR 2015/AL/470
Niet gepubliceerd

G. is geregistreerd als zelfstandige in bijberoep. Bij brief van 11 juni 2014 deelt het socialeverzekeringsfonds aan G. mee dat zij voor het 1e kwartaal 2012 als zelfstandige in hoofdberoep moet worden beschouwd en vordert het bedrag van 797,15 euro aan bijdragen en verhogingen voor dat kwartaal.

Bij brief van 8 juli 2014, dient G bij haar socialeverzekeringsfonds een aanvraag in tot vrijstelling van bijdragen. Het socialeverzekeringsfonds deelt aan G. mee dat de aanvraag tot vrijstelling van bijdragen niet bij de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen kan worden ingediend aangezien ze bijdragen betreft

voor een kwartaal dat meer dan een jaar voor de aanvraag tot vrijstelling is gelegen.

Er was begin van activiteit tijdens het 1e kwartaal 2012 gezien de situatie van zelfstandige in hoofdberoep een aanvang nam tijdens dat kwartaal. Voor dat kwartaal werden bijdragen voor een bijberoep gestort.

Het hof stelt vast dat de zelfstandige bij begin van activiteit voorlopige bijdragen betaalt, die later «*geregulariseerd*» worden op grond van het refertejaar. Onder «*regularisatie*» dient men te verstaan, het feit om een eventueel supplement op de reeds gestorte bijdragen te betalen en

INVORDERING

Toerekening van de betalingen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 mei 2016
AR 2014/AB/492
Niet gepubliceerd

D.S. deed verschillende afbetalingen van de verschuldigde bedragen. De betalingen werden telkens toegerekend op de eventuele gerechtskosten en rappelkosten en op de oudste bijdragen en de verhogingen daarop en op de gerechtelijke interest. Deze wijze van toerekening was rechtsgeldig. De verhogingen zijn immers van ambtswege, zonder ingebrekestelling, verschuldigd.

Deze bepalingen zijn van openbare orde.

D.S. kan niet eisen dat de afbetalingen die zij verrichtte in de eerste plaats dienden toegerekend te worden op de bijdragen, opdat op die manier bijkomende verhogingen zouden vermelden worden. De wet heeft precies het systeem van automatische verhogingen ingevoerd als sanctionering van de zelfstandige die de bijdragen niet tijdig en volledig

niet het feit om het bedrag van de bijdragen vast te stellen die niet werden betaald uit hoofde van een uitgeoefende zelfstandige activiteit in hoofdberoep. In casu blijkt echter niet dat G. voorlopige bijdragen heeft betaald voor het 1e kwartaal 2012 uit hoofde van een zelfstandige activiteit in hoofdberoep. De bijdragen die door het socialeverzekeringsfonds worden gevorderd voor het 1e kwartaal 2012, zijn dus geen regularisatiebijdragen. G. kan dus onmogelijk artikel 88, § 2, 2°, b) van het koninklijk besluit van 19 december 1967 inroepen en haar aanvraag tot vrijstelling is dus verjaard.

betaalt. Waar D.S. haar schuld niet volledig terugbetaalde, bleven de verhogingen lopen en kon dit wettelijk mechanisme niet buiten werking gesteld worden door de gedeeltelijke betalingen in de eerste plaats toe te rekenen op de bijdragen.

VERZEKERINGSPLICHT

Bewijslast beroepsactiviteit

INVORDERING

Geldigheid dwangbevel - Kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 mei 2016

AR 2014/AB/199

Niet gepubliceerd

B. startte met een éénmanszaak op 16 januari 2011 en richtte op 4 november 2011 de BVBA UC op waarin hij zaakvoerder was van 4 november 2011 tot 21 november 2012. B. voert aan dat hij enkel nog tot in het eerste kwartaal van 2011 actief was als zelfstandige.

B. dient het bewijs te leveren dat hij in de drie laatste kwartalen van 2011 helemaal geen beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefende, dit spijts zijn inschrijving in de kruispuntbank voor ondernemingen en spijts het feit dat hij voor het jaar 2011 inkomsten als zelfstandige had. Bovendien moet hij bewijzen dat hij in het laatste kwartaal niet actief was als werkend vennoot van de BVBA, waarvan hij nochtans de helft van de aandelen had en welke vennootschap omzet realiseerde en dus klaarblijkelijk actief was. Bovendien moet hij bewijzen dat de inkomsten die hij in 2011 ontving geen bezoldiging waren voor zijn mandaat van zaakvoerder en dit mandaat dus daadwerkelijk kosteloos was.

De zaak werd heropend om B. toe te laten bewijzen te leveren en zijn beweringen te staven. B. heeft niet meer gereageerd. De vordering tot bijdragebetaling is gegrond.

De laatste herinnering, die gebeurde via gerechtsdeurwaarder, voorafgaand aan het dwangbevel vermeldde enkel «dat, indien de onderworpen niet tot betwisting overgaat

van de bedragen, bij per post aangetekende brief binnen de maand van de betekening of de kennisgeving van de herinnering, de sociale verzekeringskas die bedragen zal kunnen invorderen door middel van een dwangbevel», en bevatte niet de woorden «of geen uitstel van betaling vraagt en verkrijgt».

Deze laatste vermelding in de herinnering was vereist op straffe van nietigheid. Bijgevolg was de invordering bij wijze van dwangbevel niet mogelijk en kunnen de kosten van het dwangbevel niet ten laste van B. worden gelegd.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandaat

BIJDRAGEPLICHT

Verjaring regularisatiebijdragen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 mei 2016

AR 2014/AB/540

Niet gepubliceerd

V. was enige aandeelhouder en werkend vennoot van een BVBA. Zij was ook statutair zaakvoerder van de BVBA en de oprichtingsakte vermeldde dat het mandaat bezoldigd was. Tijdens een ziekteperiode werd zij als arbeidsongeschikt erkend. Zij bleef zaakvoerder en ontving overigens beroepsinkomsten die gelijkaardig waren als de inkomsten die zij de jaren voordien ontving voor een volledige activiteit. V. was onderworpen aan het sociaal statuut voor de zelfstandigen.

V. was in 1998 overgeschakeld van bijberoep naar hoofdberoep. De bijdragen en verhogingen voor 2000 en 2001 werden beschouwd als bijdragen bij begin van bezigheid. De verjaringstermijn voor de regularisatiebijdragen voor 2000 liep dus af op 31 december 2005 en de verjaringstermijn voor de regularisatiebijdragen voor 2001 liep af op 31 december 2006.

Deze verjaringstermijn werd gestuit door de aangetekende brief van Securex van 29 augustus 2005 aan de vennootschap BVBA waarbij regularisatiebijdragen werden gevorderd. Deze vennootschap was immers hoofdelijk gehouden tot betaling van deze bijdragen (artikel 15, § 1, derde lid, van het KB nr. 38). De aangetekende brief aan de vennootschap stuitte bijgevolg de verjaring van de vordering tegen de vennootschap maar ook tegen V.

ARBEIDSRELATIE

Zelfstandige - Laattijdige aansluiting

SANCTIES

Administratieve geldboete

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Gent van 6 mei 2016

AR 2015/AG/115

Niet gepubliceerd

Bij beslissing d.d. 24 februari 2014, van het RSVZ werd V.O. aangesloten als zelfstandige met ingang van het tweede kwartaal van 2010 en dit in hoofdberoep. Bij een tweede administratieve beslissing van 25 maart 2014 werd een administratieve boete opgelegd van 500 euro.

Het RSVZ kwam na onderzoek tot het besluit dat V.O. ten onrechte onderworpen was aan het socialezekerheidsstelsel voor werknemers voor zijn prestaties voor Ltd K.M. Uit het onderzoek van de RSZ bleek dat V.O. ten onrechte onderworpen werd aan het stelsel der sociale zekerheid voor werknemers omdat één van de constitutieve elementen van de arbeidsovereenkomst ontbrak, nl. het gezag. De beslissing van de RSZ werd aangetekend verstuurd aan V.O. die naliet deze beslissing tijdig te betwisten.

V.O. bleef de drijvende kracht achter de vennootschap Ltd K.M. en had effectief de touwtjes in handen. Dit volgt uit het feit dat hij de administratie deed. Zijn vrouw, die zaakvoerder was, ging uit werken en was 6 dagen op 7 afwezig tijdens de werkuren. Zijn schoonbroer voerde de werken uit met personeel. De opdrachten worden door de werfleider aan V.O. gegeven en niet aan zijn echtgenote of schoonbroer. Hij komt ook op de werven kijken.

Aangezien V.O. werkte als zelfstandige werd hij terecht aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep met ingang van het tweede kwartaal 2010 en moet hij bijdragen betalen in dit statuut. Terecht werd hem een administratieve geldboete opgelegd van 500 euro wegens laattijdige aansluiting. Op de aangetekende brief die hem een administratieve geldboete oplegde, reageerde hij niet. Dit bedrag dat het minimumbedrag is zoals voorzien in de wetgeving (artikel 17bis, § 1, 1° van het KB nr. 38 van 27 juli 1967) komt zeker passend voor.

V.O. dient verwezen te worden in de gerechtskosten van het RSVZ. Het gaat hier niet om een vordering als gerechtigde van een sociale uitkering of gelijkstelling, maar om een vordering inzake bijdrageverplichtingen, achterstallige bijdragen en een administratieve geldboete. Niet artikel 1017 lid 2 Gerechtelijk Wetboek dient toegepast maar wel het eerste lid van dit artikel.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Vennootschapsmandaat - Beroepsactiviteit - Gedeeltelijke hervatting

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt van 6 mei 2016

AR 2015/AH/279

Niet gepubliceerd

P. vraagt de gelijkstelling van een periode van arbeidsongeschiktheid met een periode van beroepsbezigheid als zelfstandige.

Artikel 28, § 3 van het KB van 22 december 1967 bepaalt dat geen enkele periode kan worden gelijkgesteld indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Wanneer door of krachtens het KB nr. 38 van 27 juli 1967 een vermoeden van uitoefening van beroepsbezigheid wordt gevestigd, geldt dit vermoeden ook voor de toepassing van artikel 28, §3, eerste lid, van het KB van 22 december 1967.

P. was zaakvoerder van een BVBA van 1 april 2012 tot op datum van faillissement op 2 februari 2015 en bezat de helft van de aandelen. Door de uitoefening van dit mandaat wordt P. vermoed een beroepsbezigheid als zelfstandige te hebben uitgeoefend. De uitoefening van een vennootschapsmandaat is dan ook in beginsel een regelmatige en gewoonlijke bezigheid.

Om toch van de gelijkstelling te kunnen genieten vanaf 1 juli 2014, moet P. het vermoeden dat hij een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend weerleggen door het bewijs te leveren dat zijn mandaat in feite en in rechte sedert die datum kosteloos was.

Er worden geen stukken - statuten of een beslissing van de Algemene vergadering of enig ander stuk - neergelegd waaruit blijkt dat het zaakvoerdersmandaat «*in rechte*» onbezoldigd was.

De beweerde feitelijke onbezoldigheid van het mandaat vanaf 1 juli 2014 wordt evenmin bewezen. Zulks kan immers niet met afdoende zekerheid afgeleid worden uit het leveranciersboek van 2013, jaar waarin overigens wel een bezoldiging als zaakvoerder ter waarde van 4.500 euro werd toegekend. P. wordt geacht een beroepsbezigheid als zelfstandige uit te oefenen.

Daarenboven werd hij gemachtigd door de adviserend geneesheer om vanaf 25 september 2014 zijn beroepsbezigheid gedeeltelijk te hervatten. Die gedeeltelijke hervatting van de arbeid, die weliswaar geen hinderpaal vormt voor de toekenning van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, maakt wel een beletsel uit voor de toekenning van de gelijkstelling inzake ziekte.

Met ingang van 1 april 2015 kan hem evenmin de gelijkstelling worden toegekend gezien hij niet aantoonde de sociale bijdragen voor het eerste kwartaal 2015 te hebben betaald. Hij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde om de hoedanigheid van zelfstandige te bezitten sedert ten minste 90 dagen op het ogenblik waarop de gelijkstelling een aanvang neemt.

Het voordeel van de gelijkstelling kan niet worden toegekend.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Ontvankelijkheid beroep - Motivering van de beslissing - Kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 mei 2016
AR 2015/AB/796
Niet gepubliceerd

De wet van 25 april 2014 heeft artikel 17 van het koninklijk besluit nr. 38 vervuldigd, zodat de beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling binnen de twee maand na hun betekening kunnen betwist worden voor de arbeidsrechtbank. Deze wet werd bekendgemaakt in het Staatsblad van 6 juni 2014 en is in werking getreden op 16 juni 2014.

Op 10 september 2014 heeft B. zich tot de arbeidsrechtbank gewend, nadat hij de Raad van State had aangezocht die zich onbevoegd had verklaard.

De betwiste beslissing van 15 oktober 2012 bevatte niet de vermelding dat een beroep openstond voor de arbeidsrechtbank. B. werd niet ingelicht over de vormen en de termijnen die van toepassing zijn op het beroep dat kan ingesteld worden bij de arbeidsrechtbank. Daaruit vloeit voort dat, met toepassing van artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, de termijn waarin de wet van 25 april 2014 voorziet, niet is ingegaan. Het beroep is ontvankelijk.

De Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen:

- heeft de vrijstelling verleend voor de bijdragen betreffende de kwartalen 2010/2 tot 4
- heeft de vrijstelling geweigerd voor de voorlopige bijdragen betreffende de kwartalen 2011/1 tot 2012/3.

Uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivering van de administratieve handelingen, vloeit voort dat de motivering adequaat moet zijn, wat betekent dat *«de redenen die worden ingeroepen, voldoende moeten zijn om de beslissing te rechtvaardigen»*.

De enige motivering die de beslissing bevat, is dat *«uit de gegevens betreffende de inkomsten van de belanghebbende tijdens de jaren 2010 kan worden afgeleid dat de belanghebbende aanzienlijke financiële moeilijkheden ondervindt» en dat er rekening moet worden gehouden met «de aanwezigheid van enkele andere elementen in het dossier die de huidige toestand van de belanghebbende, die de staat van behoefte benadert, aantonen....»*.

De beslissing laat niet toe om, op basis van dergelijke stereotiepe motivering, te weten waarom voor een groot aantal kwartalen de vrijstelling werd geweigerd.

Het hof stelt tevens vast dat de beslissing niet adequaat gemotiveerd is, in de mate waarin zij met geen woord rept over de lasten die door B. worden gedragen.

De Belgische Staat verzoekt om het door de rechtbank toegekende bedrag van de rechtsplegingsvergoeding te herzien. Het geschil betreft een verzoek dat niet in geld waardeerbaar is en betrekking heeft op de verplichtingen van een verzekeringsplichtige. Artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, is in casu niet van toepassing.

Er moet worden verwezen naar de bedragen die zijn bepaald in artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (nl. minimum 82,50 euro, met een basisbedrag van 1.320 euro).

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Motivering van de beslissing - Beroep door dagvaarding - Kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 mei 2016
AR 2015/AB/748
Niet gepubliceerd

De Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen:

- heeft de vrijstelling verleend voor de bijdragen betreffende het kwartaal 2011/4
- heeft de vrijstelling geweigerd voor de regularisatiebijdragen van 2010.

De enige motivering die de beslissing bevat, is dat *«uit de gegevens betreffende de inkomsten van de belanghebbende tijdens de jaren 2009 tot 2011 kan worden afgeleid dat de belanghebbende aanzienlijke financiële moeilijkheden ondervindt»* en dat er rekening moet worden gehouden met *«de aanwezigheid van enkele andere elementen in het dossier die de huidige toestand van de belanghebbende, die de staat van behoefte benadert, aantonen....»*.

Hoewel de beslissing het daarmee mogelijk maakt om te begrijpen waarom de vrijstelling werd verleend (ten minste voor sommige kwartalen), wordt er geen enkele motivering in gegeven waarom de vrijstelling voor andere kwartalen werd geweigerd.

Om te beschouwen dat de motivering van de toekenning en van de weigering dezelfde zou

Bij gebrek aan bijzondere rechtsvraag, stelt het hof vast dat een vermindering verantwoord is, en dat het redelijk lijkt om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding vast te leggen op 250 euro per aanleg.

kunnen zijn, lijkt de Belgische Staat aan te voeren dat, indien de toestand de staat van behoefte benadert, de vrijstelling slechts voor sommige kwartalen zou moeten worden toegekend, terwijl, indien er sprake is van een staat van behoefte, de vrijstelling volledig zou moeten zijn. Deze interpretatie mist een wettelijke grondslag en laat niet toe om aan te voeren dat in casu de weigering van vrijstelling, al is het gedeeltelijk, gemotiveerd was. Zij is tevens weinig rationeel: het valt moeilijk te begrijpen dat eenzelfde motivering *«alles en zijn tegendeel»* kan rechtvaardigen. Er dient dus te worden bevestigd dat, wat betreft de weigering van vrijstelling, de beslissing geen enkele adequate motivering bevat.

Wat betreft de kosten, verwijt de Belgische Staat L. de procedure bij dagvaarding te hebben ingeleid. Hij leidt eruit af dat de kosten van deze laatste niet aan hem ten laste kunnen worden gelegd.

Het Hof van Cassatie heeft beslist dat de betwistingen voor de arbeidsrechtbank, *«naar keuze van de verzoeker, mogen ingeleid*

worden bij dagvaarding of bij verzoekschrift op tegenspraak. De inleiding van een betwisting van deze aard door middel van een dagvaarding, is geen fout. In de gevallen waarin de inleiding bij verzoekschrift op tegenspraak eveneens is toegestaan, is de inleiding die door middel van een dagvaarding wordt uitgevoerd, slechts een fout, wanneer een normaal voorzichtige partij, in dezelfde omstandigheden geplaatst, redelijkerwijze anders zou hebben gehandeld. (...).».

PENSIOENEN

Ontvankelijkheid van beroep - Provisionele beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 mei 2016
AR 2015/AB/68
Niet gepubliceerd

S. heeft beroep aangetekend tegen de provisionele toekenning van de pensioenvoorschotten. Artikel 135 bis, § 1, van het KB van 22 december 1967 preciseert dat de mededeling betreffende de voorschotten niet vatbaar is voor beroep. Enkel de definitieve beslissing is vatbaar voor beroep.

S. heeft veelvuldig nieuwe vorderingen aanhangig gemaakt bij de arbeidsrechtbank en bij het arbeidshof. Uit artikel 807 van het Gerechtelijk Wetboek vloeit voort dat nieuwe vorderingen in de loop van het geding kunnen worden ingediend, indien zij «berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is». In casu betreffen de vorderingen een reeks feiten die geen verband blijken te hebben met de beslissing tot toekenning van pensioenvoorschotten.

De vorderingen zijn niet ontvankelijk.

In casu, is het gebruik van een dagvaarding des te minder foutief, aangezien artikel 39 van de wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, bevestigt dat de beslissingen van de Commissie voor Vrijstellingen kunnen worden betwist voor de arbeidsrechtbank door middel van een verzoekschrift op tegenspraak.

GEZINSBIJSLAG

Internationaal ambtenaar - Aanvullende bijslag

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 mei 2016
AR 2014/AB/935
Niet gepubliceerd

M. heeft, sinds het overlijden van haar echtgenoot, wezenbijslag ontvangen voor haar twee kinderen.

In november 2008 heeft zij een beroepsactiviteit hervat bij het Internationaal Arbeidsbureau te Brussel en heeft daardoor het statuut van internationaal ambtenaar verworven.

In september 2010 deelt zij aan het socialeverzekeringsfonds mee dat zij deze bijslagen ontvangt voor haar kinderen. Het fonds heeft de terugbetaling gevorderd van de bijslagen die sinds november 2008 in de regeling der zelfstandigen waren gestort.

Luidens artikel 3 van het Akkoord tussen het Koninkrijk België en de Internationale Arbeidsorganisatie inzake de vestiging in België van het Bureau van deze organisatie, zoals goedgekeurd door de wet van 31 juli 1978, «zijn de personeelsleden van het Internationaal Arbeidsbureau welke gedekt worden door het personeelsstatuut en in België geen andere particuliere winstgevende activiteit uitoefenen dan die welke door hun taak is vereist, aangesloten bij de stelsels van sociale zekerheid van de Organisatie, volgens de regels van deze stelsels».

Het statuut dat van toepassing is op het personeel van het Internationaal Arbeidsbureau voorziet in de opname, in het loon, van kinderbijslag. De gezinsbijslag die door het Internationaal Arbeidsbureau wordt gestort (zoals die welke door de Europese Unie wordt

gestort), wordt, in principe, slechts toegekend na aftrek van het bedrag dat door het nationale socialeverzekeringssysteem wordt toegekend. Voor de wezen voorziet het statuut dat van toepassing is op het personeel van het Internationaal Arbeidsbureau, erin om niet tot de aftrek van de nationale uitkeringen over te gaan, teneinde de uitkeringen die aan wezen worden toegekend op te trekken.

Deze kinderbijslag is door zijn aard een aanvullende bijslag die zijn aanvullend karakter niet verliest door de schrapping van de aftrek van de uitkeringen van de wezen.

Het socialeverzekeringsfonds roept in dat artikel 30 van het koninklijk besluit van 8 april 1976 de cumulatie met bijkomende uitkeringen slechts toelaat wanneer zij bekomen werden krachtens een andere Belgische wetgeving.

Het hof wijst erop dat het koninklijk besluit van 8 april 1976 een lagere waarde heeft dan het statuut van het Internationaal Arbeidsbureau. Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, moeten bijgevolg de bewoordingen «bekomen krachtens een andere Belgische wetgeving» worden geschrapt in artikel 30.

VERZEKERINGSPLICHT

Verkoop eBay - Normaal beheer van een privévermogen

Arrest van het Arbeidshof van Luik van 7 juni 2016
AR 2014/AL/410
Niet gepubliceerd

S. doet frequent aankopen en verkopen via de website eBay. Zo heeft hij ongeveer 1.756 verkopen gerealiseerd tussen de maand augustus 2006 en de maand september 2011, hetgeen jaarlijks neerkomt op gemiddeld 351 verkopen, en dit voor een niet te verwaarlozen bedrag van meerdere duizenden euro, nl. 9.800 euro, als men rekening houdt met verkopen die werden geannuleerd.

Het hof beschouwt dat de activiteit van S. als koper en verkoper van postzegels regelmatig was en dat daarbij niet te verwaarlozen bedragen waren gemoeid. Bijgevolg dient beoordeeld te worden of de regelmatige activiteit werd uitgeoefend met een winstoogmerk of in het kader van een normaal beheer van een privévermogen. In afwezigheid van precieze bedragen betreffende de gerealiseerde aankopen en betreffende de gerealiseerde verliezen of baten, is het winstoogmerk niet afdoende aangetoond.

S. licht toe dat hij een verzameling postzegels heeft geërfd toen hij 13 jaar oud was en dat hij op dat ogenblik zijn verzameling postzegels is beginnen aan te leggen. Hij preciseert dat zijn activiteit erin bestaat om zijn verzameling postzegels te doen groeien en te vervolledigen, en niet om winst te maken. De verkoop van postzegels op overschot laat hem toe om die doelstelling te realiseren.

Een verzameling postzegels is ongetwijfeld een privévermogen. De opwaardering van een privévermogen behoort tot het normaal beheer van dit privévermogen.

Het hof oordeelt bijgevolg dat men eruit moet besluiten dat de aankoop en de verkoop van postzegels de heer S. toelaat om zijn verzameling van postzegels aan te vullen, zonder meer, hetgeen tot het normaal beheer van een privévermogen behoort.

BIJDRAGEPLICHT

Sociale bijdrage na de pensioenleeftijd - Geen herkwalficatie als belasting

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/894
Niet gepubliceerd

Het socialeverzekeringsfonds wenst B. en de BVBA M. hoofdelijk te laten veroordelen tot de betaling van de kwartaalbijdragen, verhogingen en kosten, die verschuldigd zijn krachtens

het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, voor de kwartalen tijdens welke B. tot het pensioen was toegelaten.

B. en de BVBA M. voeren aan dat de gevorderde sociale bijdragen als belasting moeten worden geherkwalificeerd en steunen daarbij op de arresten van het Grondwettelijk Hof van 16 december 2010 (142/210) en van 16 juni 2011 (103/2011).

Het hof stelt vast dat in het geschil dat aan het Grondwettelijk Hof wordt voorgelegd, de gevorderde bedragen bestonden uit de zogenoemde «jaarlijkse vennootschapsbijdragen».

BIJDRAGEPLICHT

Tegenstelbaarheid van een overeenkomst om de sociale bijdragen ten laste te nemen - Kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/582
Niet gepubliceerd

P. had de hoedanigheid van vennoot van de BVBA C. en is onderworpen aan het sociaal statuut der zelfstandigen.

Op 17 maart 2014 heeft hij zijn aandelen in deze vennootschap overgedragen aan zijn vennoot S. Bij overeenkomst van diezelfde dag hebben de BVBA C. en bij ontstentenis S. zich ertoe verbonden om de sociale bijdragen en aanhorigheden die P. nog aan het socialeverzekeringsfonds verschuldigd zou zijn, ten laste te nemen tot het 1e kwartaal 2014.

P. heeft verzet aangetekend tegen het dwangbevel betreffende de bijdragen van 2011/1 tot 2011/4 en heeft eveneens de BVBA C. in het geding geroepen en een dagvaarding in tussenkomst en vrijwaring doen betekenen aan S.

P. heeft zijn verzoek uitgebreid tot de bijdragen die buiten de betrokken periode gevorderd werden, waarbij hij erkende dat hij de bijdragen

De arresten van het Grondwettelijk Hof kunnen niet als dusdanig worden omgezet naar de bijdragen die door de zelfstandige zijn verschuldigd, ook al is die gepensioneerd.

De bijdragen zijn bijgevolg verschuldigd en behouden hun aard van sociale bijdragen, zelfs in afwezigheid van betaling van uitkeringen in het stelsel waarin ze betaald worden. Ze kunnen niet als belasting geherkwalificeerd worden.

verschuldigd was tot het 1e kwartaal 2014, en vroeg om de gedagvaarden in tussenkomst en vrijwaring te veroordelen tot de terugbetaling, aan hem, van dat bedrag.

Het hof stelt vast dat de overeenkomst tussen P. en de BVBA C. en/of S. geen weerslag had op het dwangbevel dat aan P. werd betekend.

Het fonds verzoekt om de veroordeling van P. tot de kosten van de hoofdvordering.

Het hof stelt vast dat in zoverre het dwangbevel bevestigd had moeten worden en de bedragen die het voorwerp zijn van het dwangbevel, nog niet betaald waren, de kosten van de hoofdvordering ten laste zijn van P.

PROCEDURE

Laattijdig hoger beroep

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/391
Niet gepubliceerd

Het vonnis van 2 maart 2015 werd aan D. betekend overeenkomstig artikel 792 van het Gerechtelijk Wetboek, op 5 maart 2015 via gerechtsbrief, die haar werd overhandigd en die zij ondertekend heeft op 6 maart 2015.

Artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek stelt dat de termijn om hoger beroep aan te tekenen één maand is, te rekenen vanaf de kennisgeving van het vonnis overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid.

ZIEKTEVERZEKERING

Arbeidsinvaliditeit

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/1039
Niet gepubliceerd

Uit artikel 20 van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering ten voordele van de zelfstandigen volgt dat, na het eerste jaar van arbeidsongeschiktheid, de uitkeringen verschuldigd zijn in zoverre de zelfstandige erkend wordt ongeschikt te zijn om het even welke beroepsbezigheid uit te oefenen die hem billijkerwijze zou kunnen opgelegd worden. Er moet niet alleen meer verwezen worden naar de activiteiten die vroeger werden uitgeoefend, maar naar alle toegankelijke beroepen.

Luidens artikel 20 van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 moet echter tevens rekening worden gehouden met de billijkheid, wat een

Aangezien D. de gerechtsbrief in eigen handen had ontvangen op 6 maart 2015, begon de termijn om hoger beroep aan te tekenen in casu te lopen vanaf 7 maart 2015 om te eindigen op 6 april 2015.

Het hoger beroep dat ingesteld werd bij akte van 20 april 2015 is laattijdig en is niet ontvankelijk.

beperking van de draagwijdte van de vereiste inzake ongeschiktheid tot elke beroepsactiviteit met zich brengt. De ongeschiktheid om een beroepsactiviteit uit te oefenen moet niet volledig zijn. Het Hof van Cassatie heeft in die zin beslist dat «*het begrip van volledige arbeidsongeschiktheid aan 100 % een theoretisch begrip is dat slechts in extreme gevallen in de praktijk gevonden wordt*» en dat het bijgevolg niet geëist kan worden (Cass. 20 december 1993, Pas., 1993, nr. 533).

BIJDRAGEPLICHT

Bilaterale overeenkomst België-USA - Franse nationaliteit - Dwangbevel - Hoofdelijke schuldenaars

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/35
Niet gepubliceerd

E. heeft de Franse nationaliteit en heeft in de Verenigde Staten gewoond vanaf 14 augustus 2009 tot 10 december 2012.

Het socialeverzekeringsfonds voert aan dat E. uit hoofde van zijn nationaliteit geen aanspraak kan maken op het voordeel van de bilaterale socialezekerheidsvereenkomst van 19 februari 1982 tussen België en de Verenigde Staten van Amerika.

Het hof stelt dat E., door mandataris te worden van vennootschappen die in België gevestigd zijn, als zelfstandige met de Franse nationaliteit en die tot dan in Frankrijk verbleef, zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie heeft uitgeoefend. Hij valt dus onder het toepassingsgebied van de Europese verordeningen inzake sociale zekerheid nr. 1408/71 en nr. 883/2004. In zoverre E, door de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer, zelfstandige is geworden in België, kan hij aanspraak maken op de bilaterale socialezekerheidsvereenkomsten die door België afgesloten zijn, alsof hij Belg was.

In de regel kunnen de vennootschappen, in hun hoedanigheid als hoofdelijke schuldenaren, niet gehouden zijn indien de hoofdschuldenaar niet zelf gehouden is. Het Fonds roept echter in dat een herinnering voorafgaandelijk aan een dwangbevel aan de vennootschappen werd verstuurd, waardoor het navolgende dwangbevel als regelmatig moet worden beschouwd.

Het hof stelt vast dat uit de tekst van artikel 46 van het KB van 19 december 1967 volgt dat de herinnering voorafgaandelijk aan een dwangbevel aan de onderworpenen zelf moet worden gestuurd, en niet (alleen) aan de hoofdelijke schuldenaars. Gelet op de bewoordingen van artikel 46 van het KB van 19 december 1967, die een bijzondere bepaling is (een *lex specialis*) betreffende een procedure die als van het gemene recht afwijkend wordt beschouwd, verwijst het Fonds tevergeefs naar artikel 1201 van het Burgerlijk Wetboek.

Het hof stelt vast dat bij ontstentenis van herinnering voorafgaandelijk aan een dwangbevel en gericht aan E., het dwangbevel dat aan de vennootschappen werd betekend, onregelmatig was. In geval van onregelmatig dwangbevel, kon de termijn om het dwangbevel te betwisten niet ingaan. De betwisting die door de vennootschappen wordt geformuleerd, is bijgevolg niet laattijdig en het dwangbevel dat hen werd betekend, moet vernietigd worden.

VERZEKERINGSPLICHT

Afwezigheid van inkomsten

BIJDRAGEPLICHT

Grondwettelijkheid van artikel 11, § 2 van het koninklijk besluit nr. 38

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/831
Niet gepubliceerd

Inzake de bijdragen betreffende de 4 kwartalen van het jaar 2010, roept V. in dat de bijdragen niet verschuldigd zouden zijn aangezien hij in 2010 geen inkomsten heeft ontvangen.

Het hof stelt vast dat het bestaan van een winstbejag niet het bestaan van effectieve winsten inhoudt; op het vlak van de verzekeringsplicht maakt het niet uit of de uitgeoefende activiteit al dan niet daadwerkelijk beroepsinkomsten genereert. Het maakt evenmin uit of de uitgeoefende activiteit slechts lage inkomsten genereert, of dat de inkomsten slechts in de loop van een maand van het jaar zijn verworven, of dat de kosten waartoe de activiteit leidt, de inkomsten die ze genereert, opslorpen of overstijgen. In casu voldoet V. aan de verschillende voorwaarden tot verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen. Hij toont trouwens niet aan dat hij geen enkele activiteit heeft gehad in 2010.

V. stelt de grondwettelijkheid van artikel 11, § 2 van het koninklijk besluit nr. 38 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen in vraag. Hij roept een verschil in behandeling in tussen een startende zelfstandige wiens inkomsten in de loop van de eerste drie activiteitsjaren aanzienlijk dalen, en een zelfstandige op het einde van zijn loopbaan wiens inkomsten na zijn laatste drie activiteitsjaren aanzienlijk dalen, in die zin dat voor eerstgenoemde de in de loop van de

eerste drie activiteitsjaren betaalde bijdragen zullen worden geregulariseerd op basis van de in die eerste drie jaren daadwerkelijk ontvangen inkomsten, terwijl laatstgenoemde definitieve bijdragen zal betalen op basis van fictieve inkomsten en zijn bijdragen nooit geregulariseerd zal zien op basis van de tijdens die jaren daadwerkelijk ontvangen inkomsten.

Het hof herinnert eraan dat het Hof van Cassatie meent dat artikel 10 van de Grondwet impliceert dat al degenen die in dezelfde situatie verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden, maar sluit niet uit dat een onderscheid tussen verschillende categorieën personen wordt gemaakt, voor zover het criterium van onderscheid objectief en redelijkerwijs verantwoord kan worden. De startende zelfstandigen en de zelfstandigen op het einde van hun loopbaan bevinden zich niet in een gelijkaardige situatie en de eventueel verschillende manier waarop zij behandeld worden inzake bijdrage, kan geen bron van onregelmatige discriminatie zijn. Het probleem vindt zijn oorsprong niet in een verschil in behandeling tussen twee categorieën van zelfstandigen (de startende zelfstandigen en de zelfstandigen op het einde van hun loopbaan), maar in de regelmatigheid of de variabiliteit van het beroepsinkomen tijdens de loopbaan van een zelfstandige. Er kan geen sprake zijn van discriminatie in die zin.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Beroep voor de arbeidsrechtbank - Ontvankelijkheid - Laattijdigheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 juni 2016
AR 2015/AB/832
Niet gepubliceerd

De FOD voert aan dat het beroep door V. voor de rechtbank laattijdig was en dus niet ontvankelijk is.

Het hof is van mening dat artikel 14 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde bepaalt dat wanneer een aantal vermeldingen niet in de aangevochten beslissing zijn opgenomen, de termijn van het beroep niet begint te lopen. Dat artikel 14 is niet van toepassing op het huidig geschil. Een beslissing tot weigering van een bijdragevrijstelling is geen beslissing tot toekenning of tot weigering van sociale uitkeringen.

De betwiste beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen dateert van 5 september 2013 en werd betekend op 8 september 2013. Op dat ogenblik was artikel 17 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 nog niet gewijzigd en werd het beroep voor de arbeidsrechtbank niet door de wet geregeld. Bij gebrek aan een specifieke verjarings- of vervaltermijn, kon een vordering tot betwisting van de beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen worden gevormd binnen de 10 jaar volgend op de betekening ervan. De nieuwe regel, die bepaalt dat het verzoekschrift, op straffe van verval, wordt ingediend binnen de twee maanden na de kennisgeving van de beslissing, is in werking getreden op 16 juni 2014.

Wanneer de nieuwe wet de duur van een lopende verjaring vermindert, begint de verminderde verjaring te lopen vanaf de dag van de inwerkingtreding van de nieuwe wet, zonder dat de totale duur de termijn waarin de vroegere wet voorzag, mag overschrijden. In casu begon de nieuwe termijn van twee maanden dus te lopen vanaf de datum van de inwerkingtreding van de nieuwe wet, nl. twee maanden vanaf 16 juni 2014. Een eventueel beroep was dus vervallen vanaf 16 augustus 2014. Het beroep werd ingediend op 12 augustus 2014. Het was dus ontvankelijk.

ARBEIDSRELATIE

Plastisch chirurg privé kliniek

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 27 juni 2016
AR 2015/AB/803
Niet gepubliceerd

D. werkte als plastisch chirurg in de kliniek uitgebaat door de BVBA L. Hij ontving inkomsten die werden belast als baten uit een beroepsactiviteit als zelfstandige en diende hiertegen geen bezwaar in.

D. beweert dat hij in weerwil van dit wettelijk vermoeden, zijn beroepsbezigheid niet als zelfstandige maar krachtens een arbeidsovereenkomst uitoefende. Hij dient daarvan het bewijs te leveren.

De arbeidsrelatiewet bepaalt de regels en de algemene criteria om het bestaan te beoordelen van een gezagsrelatie, op grond waarvan tot een arbeidsovereenkomst kan worden besloten en elke andere overeenkomst moet worden uitgesloten.

Nergens blijkt dat de partijen hun arbeidsrelatie als een arbeidsovereenkomst hadden gekwalificeerd. Het blijkt zelfs niet dat dit de bedoeling van de partijen zou zijn geweest.

D. geeft geen enkele toelichting over de wijze waarop de arbeidsrelatie is beëindigd. Het blijkt dat hij geen aanspraak zou hebben gemaakt op vergoedingen die hem zouden verschuldigd zijn op basis van de wetgeving inzake arbeidsovereenkomsten. Hij heeft zijn beroepsinkomsten verzwegen in zijn belastingaangifte, waartoe hij alleszins verplicht was indien hij meende een nettoloon als werknemer te hebben ontvangen. D. was voordien als bediende tewerkgesteld en heeft tegenover de RVA verzwegen dat hij tegelijkertijd

werkte als plastisch chirurg. Alles wijst er op dat D. zelf niet wenste dat zijn vergoedingen als loon op basis van een arbeidsovereenkomst zouden worden aangegeven bij de RSZ en de belastingadministratie.

In de feitelijke uitvoering van de arbeidsrelatie, wijst niets op het bestaan van een arbeidsovereenkomst. De elementen waarnaar D. verwijst zijn inherent aan de uitoefening van het beroep van chirurg, samen met andere chirurgen, in een kliniek: de operaties vonden plaats met materiaal van de kliniek, een centrale agenda en centrale inning van de te betalen bedragen, vergoeding op basis van een percentage per prestatie. D. kon zelf beslissen over de dagen waarop hij wenste te werken en het aantal uit te voeren operaties. Dat hij moest verwittigen wanneer hij afwezig zou zijn, was inherent aan de samenwerking van een kliniek. De kliniek liet zich niet in met de concrete uitvoering van zijn werk. Een verbod tot het behandelen van eigen patiënten buiten de kliniek wordt niet bewezen.

D. legt geen nota's of andere stukken neer waaruit zou blijken dat de BVBA L. de mogelijkheid had om hiërarchische controle over hem uit te oefenen.

De bijdragen in het sociaal statuut der zelfstandigen zijn verschuldigd.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsactiviteit/vrijwilligerswerk - Aangetekende brief - Verjaring - Formele motivering

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Namen van 11 juli 2016
AR 2015/AN/17
Niet gepubliceerd

B. voerde prestaties uit voor een BVBA. Haar activiteit bestond erin personen te vervoeren, om 7 uur 's morgens en om 18 uur 's avonds, van het station tot aan hun werkplaats, van 1 januari 2007 tot 31 december 2010.

B. betwist een beroepsbezigheid te hebben uitgeoefend en betwist de omvang van de prestaties.

Het hof stelt dat de activiteit van pendeldienst voor werknemers geen activiteit is die van nature, of intrinsiek, valt onder vrije tijd, ontspanning, sociale activiteiten of onder activiteiten die gratis of vrijwillig worden uitgeoefend. Bovendien werd deze activiteit niet uitgeoefend voor rekening van een entiteit met een niet-commercieel doel. De omstandigheid dat een van de gewoonlijk vervoerde personen gehandicapt was, verandert deze vaststelling niet, en verandert de betrokken activiteit niet in een hobby of in een activiteit als vrijwilliger.

De activiteit was regelmatig en niet strikt occasioneel of sporadisch. De fiscale taxaties werden gevestigd op basis van door B. ondertekende documenten die haar beroepskosten verantwoordden, melding maken van 250 dagen traject per jaar, en waarbij de totaliteit van de aangegeven inkomsten werd geneutraliseerd.

De vaststelling van bezoldigingen ten laste van de BVBA toont aan dat de uitgeoefende activiteit een winstgevend karakter had.

Het hof leidt hieruit af dat de activiteit een beroepsbezigheid was die de verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen rechtvaardigde. Deze vaststelling maakt het irrelevant om te weten of B. effectief vennote was van de BVBA, of om de draagwijdte te kennen van het fiscaal vermoeden.

B. voert aan dat de brief van 1 februari 2012 geen stuitend effect op de verjaring kon hebben, met name omdat hij in strijd was met de vereisten van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het hof stelt dat de aangetekende brief van het RSVZ van 1 februari 2012 de verjaring, die nog niet verworven was, heeft gestuit. Hij voldoet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991, enerzijds doordat de naleving van de bepalingen van deze wet niet door artikel 16 van het KB nr. 38 is vereist om het stuitende effect van de verjaring te laten spelen en, anderzijds, omdat deze brief melding maakt van de uitgeoefende zelfstandige activiteit en van de betrokken periode, terwijl hij op algemene wijze verwijst naar het KB nr. 38 en naar de verplichting tot aansluiting in het sociaal statuut der zelfstandigen dat hij vermeldt.

ARBEIDSRELATIE

Kwalificatie – Werkend vennoot

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 september 2016
AR 2015/AB/761
Niet gepubliceerd

C. verzoekt om de herkwalificatie van zijn overeenkomst in een arbeidsovereenkomst, omdat hij van oordeel is dat de kwalificatie als zelfstandige niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Hij verzoekt met name om de toepassing van artikel 337/2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 opgenomen onder «*hoofdstuk V/1 vermoeden betreffende de aard van de arbeidsrelatie*».

Het hof stelt dat de activiteit van «*garagehouder hersteller - handelaar in tweedehandsvoertuigen en carrossier-hersteller*» niet wordt beoogd door artikel 337/2 van de programmawet.

Wel zijn de artikelen 331 en 334 van de programmawet van toepassing. De partijen

hadden de bedoeling om hun relaties als een relatie van zelfstandige arbeid te kwalificeren, zoals blijkt uit de verwerving van deelbewijzen door C., uit zijn benoeming als werkend vennoot en uit zijn aansluiting bij een socialeverzekeringsfonds.

Afgezien van zijn eenzijdige beweringen, brengt C. geen enkel concreet element, geen enkel document, aan dat die beweringen zou bevestigen. Met toepassing van voornoemd artikel 331, dient er voorrang te worden gegeven aan de kwalificatie van de door de partijen gekozen overeenkomst.

BIJDRAGEPLICHT

Tijdskrediet – Bijberoep

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 september 2016
AR 2015/AB/762
Niet gepubliceerd

M. genoot tijdskrediet van 1 november 2010 tot 31 januari 2011 en van 21 maart 2011 tot 20 juni 2011.

Het voordeel van de verzekeringsplicht in bijberoep voor de werknemer die zijn loopbaan onderbreekt, veronderstelt de verzekeringsplicht als zelfstandige gedurende ten minste 4 kwartalen voorafgaand aan de loopbaanonderbreking.

M. voldoet niet aan deze voorwaarden en de bijdragen zijn verschuldigd in hoofdberoep.

INVORDERING

Niet betekening van vonnis bij verstek - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 4 oktober 2016
AR 2015/AB/475
Niet gepubliceerd

R. werd bij vonnis van 13 juli 2000 bij verstek veroordeeld tot betaling van de gevorderde bijdragen in het sociaal statuut der zelfstandigen. Het verstekvonnis werd niet betekend binnen het jaar en dient overeenkomstig artikel 806 Ger. W. als niet bestaande te worden beschouwd. Alleen het vonnis wordt voor niet bestaande gehouden. De rechtspleging die het vonnis voorafging bleef gewoon bestaan zodat het socialeverzekeringsfonds bijgevolg 13 jaar later de zaak opnieuw kon laten vaststellen en vragen dat de rechter zich opnieuw uitsprak over haar vordering.

R. roept de verjaring in.

Het hof is van oordeel dat de stuitende werking van de dagvaarding in burgerlijke zaken duurt tot op de dag van de uitspraak van het vonnis of het arrest dat een einde maakt aan het geding, behoudens andere wetsbepaling.

In casu is er geen dergelijke wetsbepaling die afwijkt van deze regel. De stuitende werking van de verjaring hield bijgevolg ook niet op bij de uitspraak van het verstekvonnis maar bleef verder duren.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Gerechtskosten

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen van 7 oktober 2016
AR 2016/AA/22
Niet gepubliceerd

De verwijzing in de gerechtskosten moet bepaald worden op basis van artikel 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen. Artikel 1017, tweede lid Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing bij betwistingen over de sociale bijdragen als zelfstandige.

De gerechtskosten betreffen de rechtsplegingsvergoeding, zijnde een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Zij hebben geen betrekking op de procedure voor de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen.

Het feit dat het gaat om een rectificatieve beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen is ter zake niet relevant.

INVORDERING

Verzet tegen dwangbevel(en) - Onontvankelijkheid rechtsvordering

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Vordering in gedwongen tussenkomst - Onontvankelijkheid vordering

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen van 7 oktober 2016

AR 2015/AA/614

Niet gepubliceerd

Z. en de BVBA X hebben verzet aangetekend tegen het dwangbevel. Dit dwangbevel werd door het socialeverzekeringsfonds betekend aan de BVBA X doch niet aan Z.

Vervolgens werd de Belgische Staat in gedwongen tussenkomst en vrijwaring gedagvaard ten einde de genomen beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling nietig te verklaren wegens schending van de motiveringswet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Arbeidsrechtbank verklaarde de hoofdvordering van Z. onontvankelijk en deze van de BVBA X ontvankelijk doch ongegrond. Het dwangbevel werd bevestigd. De vordering in gedwongen tussenkomst werd ongegrond verklaard.

Tegen dit vonnis werd enkel hoger beroep aangetekend door Z. en niet door de BVBA X.

De rechtsvordering van Z. gericht tegen het socialeverzekeringsfonds is onontvankelijk gezien Z. geen actueel belang heeft om verzet aan te tekenen tegen het dwangbevel dat aan de BVBA X werd betekend en het socialeverzekeringsfonds geen partij is in de betwisting over de al dan niet vrijstelling van bijdragen.

De vordering tot tussenkomst van Z. ten aanzien van de Belgische Staat is onontvankelijk.

Tussen de hoofdvordering en de vordering tot tussenkomst is er onvoldoende samenhang. In zoverre het Arbeidshof de beslissing van de Commissie onwettig zou verklaren en buiten toepassing zou verklaren, heeft dit geen impact op het verschuldigd zijn van de bijdragen en heeft dit geen schorsende werking van de uitvoering van het dwangbevel tot gevolg. Bij een verzoek tot vrijstelling (of opheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid) gaat men ervan uit dat de bijdragen verschuldigd zijn maar wordt gelet op de financiële toestand van de betrokkene (nl. zich in staat van behoefte bevinden of in een toestand die de staat van behoefte benadert) geoordeeld of de betrokkene vrijgesteld kan worden deze bijdragen te betalen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Beroepsbezigheid - Schadevergoeding - Kosten medische expertise

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 14 oktober 2016

AR 2005/AB/46490

Niet gepubliceerd

H. heeft een inschrijving bij de Kruispuntbank van Ondernemingen behouden voor een activiteit als keukeninstallateur en is zaakvoerder van de BVBA H. sinds september 2001.

Het mandaat van zaakvoerder doet de uitoefening van een zelfstandige activiteit vermoeden (en dus de afwezigheid van stopzetting van activiteit).

H. kan dit vermoeden weerleggen. Om de kosteloosheid aan te tonen, volstaat het niet om de afwezigheid van de daadwerkelijke ontvangst van een bezoldiging aan te tonen: er moet worden aangetoond dat het mandaat geen inkomsten kon opleveren, wat enkel kan gebeuren door de statuten of een beraadslaging van de algemene vergadering voor te leggen. In casu wordt het vermoeden niet weerlegd.

De voortzetting van een beroepsactiviteit vloeit ook voort uit de cumulatie van de activiteit als zaakvoerder en de hoedanigheid van vennoot: H. bleef zijn activiteit voortzetten, op zijn minst als werkend vennoot. De beslissing van het RSVZ die de gelijkstelling weigert, dient te worden bevestigd.

Het verzoek tot schadevergoeding van H. kan niet worden ingewilligd. De schade waarvoor de vergoeding wordt gevorderd, heeft geen oorzakelijk verband met de aangevoerde fouten. Zelfs wanneer het dossier correct was behandeld, zou de omstandigheid dat H. een beroepsbezigheid bleef uitoefenen in ieder geval

een beletsel zijn geweest voor de toekenning van de uitkeringen, voor de erkenning van de gelijkstelling, en voor de toekenning van een dekking voor gezondheidszorgen (in hoofde van zijn statuut van invalide).

De kosten en erelonen van de deskundige moeten ten laste worden gelegd van het ziekenfonds, waarvan de medische beslissing aan de oorsprong ligt van de medische betwisting die de expertise rechtvaardigde.

PENSIOENEN

Voortgezette verzekering - Beroepsbezigheid - Wettelijke pensioenleeftijd

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 14 oktober 2016
AR 2015/AB/1027
Niet gepubliceerd

Het RSVZ heeft de voortgezette verzekering geweigerd omdat, enerzijds, DB zijn zelfstandige beroepsbezigheid niet had stopgezet en, anderzijds, hij de wettelijke pensioenleeftijd heeft bereikt op 5 mei 2013.

Om de voortgezette verzekering te genieten, moet men zijn zelfstandige beroepsbezigheid hebben stopgezet en mag men de pensioenleeftijd niet hebben bereikt.

DB heeft de pensioenleeftijd bereikt op 5 mei 2013 en kon dus na deze datum de voortgezette verzekering niet genieten.

Wat betreft de voorgaande periode, voert het RSVZ aan dat DB zijn zelfstandige beroepsactiviteit niet had stopgezet. Hij is bestuurder van de vennootschap gebleven totdat de algemene vergadering van 30 juni 2013 van zijn ontslag akte had genomen.

Het hof stelt dat DB vermoed wordt een zelfstandige activiteit te hebben uitgeoefend tot deze datum. Hij kan dit vermoeden weerleggen door aan te tonen dat het mandaat werd uitgeoefend zonder winstoogmerk. Hij levert dit bewijs niet. Noch uit de statuten, noch uit de benoeming van 27 juli 2007 die werd voortgezet tot 30 juni 2013, volgt dat het mandaat niet kon bezoldigd worden. Het is van geen belang dat bij een vorige benoeming voorzien was in de kosteloosheid van het mandaat, voor een duur van 6 jaar. Deze kosteloosheid werd immers niet bevestigd in 2007. Bovendien blijkt dat DB inkomsten heeft ontvangen, ten minste tussen 2008 en 2011, wat op zichzelf aantoont dat het mandaat kon bezoldigd worden.

De voortzetting van een zelfstandige activiteit vormt een beletsel voor de toekenning van de voortgezette verzekering.

voortvarendheid en het ongerechtvaardigd kan zijn om gerechtelijke interesten te vorderen voor een periode waarin zij nagelaten heeft de inningsprocedure te doen vooruitgaan.

S. heeft in belangrijke mate aan de vertraging bijgedragen door in 2010 het bestaan van een aanvraag tot vrijstelling in te roepen, waarvan zij

ongetwijfeld op de hoogte moest zijn dat deze was verworpen in 1998. Indien in 2010 geen definitief vonnis werd uitgesproken, dan komt dat door de lichtzinnige houding van S.

Tussen augustus 2010 en mei 2013 is de procedure niet geëvolueerd. Op dat ogenblik echter, werd het beginsel van het verschuldigd zijn van de bijdragen bevestigd door het vonnis van 12 april 2010.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Beroepsbezigheid

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik van 8 november 2016
AR 2016/AL/142
Niet gepubliceerd

Artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 preciseert dat geen enkele periode van activiteit kan worden gelijkgesteld indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Dat artikel preciseert dat de zelfstandige wordt geacht zijn beroepsbezigheid niet te hebben stopgezet, indien in zijn naam, door een tussenpersoon, een bezigheid wordt uitgeoefend en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.

T. oefende de bezoldigde activiteit van enige zaakvoerder van de BVBA M. uit, waarbij hij in die hoedanigheid inkomsten verwierf voor het jaar 2013. Hij was het slachtoffer van een CVA waarvoor hij gehospitaliseerd moest worden van 19 oktober 2013 tot 25 oktober 2013.

De statutaire bepalingen van de BVBA M. voorzien niet in de kosteloosheid van het mandaat van zaakvoerder. Er is geen enkele beslissing van het bevoegde orgaan van de BVBA waarin gepreciseerd wordt dat het mandaat van zaakvoerder kosteloos zou zijn vanaf de maand

Er kan geen sprake zijn van rechtsmisbruik in hoofde van het fonds, dat geen fout heeft begaan en blijkt heeft gegeven van voldoende voortvarendheid tijdens de nog in behandeling zijnde periode.

oktober 2013. De kosteloosheid van het mandaat van zaakvoerder is niet aangetoond, ook al heeft T. geen bezoldiging meer ontvangen vanaf oktober 2013.

De BVBA heeft haar activiteit voortgezet na de maand oktober 2013. Bijgevolg moesten handelingen van beheer worden gesteld. Het enquêteverslag van het RSVZ, dat dateert van 26 juni 2014 en dat tevens ondertekend werd door T., preciseert dat de activiteit van de onderneming werd voortgezet in naam van T. en dat het de vennoot was die de lopende bestellingen heeft afgerond.

Het hof beschouwt dat T., na zijn hospitalisatie in oktober 2013, zijn beroepsactiviteit als zaakvoerder heeft voortgezet met de hulp van zijn vennoot, nl. zijn echtgenote.

De administratieve beslissing van het RSVZ moet worden bevestigd, aangezien de stopzetting van de beroepsactiviteit als zaakvoerder die, hetzij persoonlijk, hetzij door een tussenpersoon wordt uitgeoefend, niet is aangetoond.

ZIEKTEVERZEKERING

Weigering van de uitkeringen - Wettelijke pensioenleeftijd - Discriminatie

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 18 november 2016
AR 2015/AB/1145
www.juridat.be

Het ziekenfonds weigert het voordeel van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen omwille van het feit dat F. de pensioenleeftijd heeft bereikt.

F. roept een verschil in behandeling in op grond van de leeftijd.

Het hof herinnert eraan dat de sociale zekerheid der zelfstandigen een systeem is dat uitgaat van de solidariteit van de onderworpenen, in tegenstelling tot de systemen van verzekering of van kapitalisatie. Daaruit volgt dat, in beginsel, het recht op uitkeringen geen proportioneel verband dient te hebben met het bedrag van de betaalde bijdragen.

De bekritiseerde wettelijke bepaling vindt zijn legitieme rechtvaardiging: enerzijds, in een bezorgdheid tot behoud van het financieel evenwicht tussen diverse sectoren van de sociale zekerheid der zelfstandigen, met name de sector ziekte- en invaliditeitsverzekering en de sector pensioenen, anderzijds, in een voldoende bescherming van de sociaalverzekerde. Zo kan F., vanaf de leeftijd van 65 jaar, een rustpensioen en desgevallend de inkomensgarantie voor ouderen genieten.

Het verschil in behandeling van de arbeidsongeschikte zelfstandigen naargelang zij al dan niet de pensioenleeftijd hebben bereikt, is gerechtvaardigd.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Laattijdig beroep - Nieuwe verjaringstermijn - Werking in de tijd

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 18 november 2016
AR 2015/AB/1150
Niet gepubliceerd

Op 5 maart 2015 tekent S. bij de arbeidsrechtbank van Brussel hoger beroep aan tegen de beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen van 16 mei 2012.

Inzake de verjaringstermijn, heeft de wet van 25 april 2014 artikel 17 van het koninklijk besluit nr. 38 vervuldigd, zodat de beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling binnen de twee maand na hun betekening kunnen betwist worden voor de arbeidsrechtbank. Deze wet

werd bekendgemaakt in het Staatsblad van 6 juni 2014 en is in werking getreden op 16 juni 2014.

Het hof stelt dat een nieuwe wet onmiddellijk van toepassing is. De rechtspraak heeft echter de volgende regel vastgelegd: wanneer de nieuwe wet de duur van een lopende verjaring vermindert, begint de kortere verjaringstermijn te lopen vanaf de dag van de inwerkingtreding van de nieuwe wet, zonder dat de totale duur de termijn waarin de vroegere wet voorzag,

mag overschrijden. In casu begint de nieuwe vervaltermijn van twee maanden dus te lopen vanaf de datum van de inwerkingtreding van de nieuwe wet, nl. vanaf 16 juni 2014.

Het hoger beroep dat op 5 maart 2015 werd ingesteld, is laattijdig en dus niet ontvankelijk.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat - Onterechte aansluiting - Werkend vennoot - Bewijslast - Ontstentenis van vermoeden

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 december 2016
A.R. 2015/AB/853
Niet gepubliceerd

N. heeft zich aangesloten bij haar socialeverzekeringsfonds voor zelfstandigen, met uitwerking op 9 december 2008.

Bij de oprichting van de vennootschap werd N. aangesteld als zaakvoerder. Zij werd bijgevolg vermoed een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Het blijkt echter dat dit mandaat niet kon bezoldigd worden. Er werd uitdrukkelijk voorzien dat het mandaat kosteloos zou worden uitgeoefend. Geen enkel inkomen werd ontvangen op grond van een zelfstandige activiteit. Er kan dus niet worden aangenomen dat het mandaat de uitoefening van een zelfstandige activiteit zou zijn geweest die een onderwerping aan het sociaal statuut der zelfstandigen met zich brengt.

In een materie van openbare orde heeft een aansluiting die niet naar recht verantwoord is, geen rechtsgevolg.

Het socialeverzekeringsfonds roept in dat, zelfs als het mandaat de verzekeringsplicht niet rechtvaardigt, N. zou moeten onderworpen worden als werkend vennoot.

Het hof stelt dat de vennootschap enige activiteit heeft gehad. Wat betreft de uitoefening van een activiteit van N. zelf, rust de bewijslast op het fonds. Immers, hoewel er een vermoeden van verzekeringsplicht bestaat op basis van het fiscaal criterium (niet toepasbaar in casu, aangezien N. geen enkel inkomen als zelfstandige heeft ontvangen), of op basis van het bestaan van een mandaat (vermoeden dat in casu werd weerlegd), bestaat er geen vermoeden dat is verbonden met de hoedanigheid van vennoot.

Het socialeverzekeringsfonds moet bewijzen dat er een activiteit uitgeoefend werd om het geïnvesteerde kapitaal te doen renderen. Het fonds besluit ten onrechte dat de eventuele hoedanigheid van werkend vennoot leidt tot verzekeringsplicht «*onafhankelijk van het al dan niet bezoldigd karakter van de activiteit*», terwijl het winstoogmerk, het element zonder welk de eventuele activiteit geen beroepsmatig karakter heeft, moet bewezen worden wanneer het de hoedanigheid van werkend vennoot is die wordt ingeroepen.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 december 2016
A.R. 2016/AB/311
Niet gepubliceerd

D. betwist het daadwerkelijke en regelmatige karakter van de uitoefening van haar mandaat als zaakvoerster van de BVBA D.

Het hof stelt dat een verklaring die zij op 10 mei 2014 heeft ondertekend en die vermeldt dat «*te rekenen vanaf 28 februari 2003, de zaakvoerster (mevrouw D.) volledig alle machten uitoefent die verbonden zijn aan haar functie*», het gewoontelijke karakter van haar beroepsactiviteit ten volle aantoonde. In de oprichtingsakte werd er bepaald dat het mandaat van de BVBA D. kosteloos zou worden uitgeoefend. Uit de aanslagbiljetten blijkt echter dat D. regelmatig bezoldigingen van bedrijfsleider heeft ontvangen. Aldus blijkt dat het mandaat kon bezoldigd worden en dat het dus met winstoogmerk werd uitgeoefend. Aangezien het

winstoogmerk vaststaat, is het van geen belang dat er voor sommige jaren geen enkel inkomen van bedrijfsleider werd aangegeven.

D. roept ernstige gezondheidsproblemen in. Hoewel het waarschijnlijk is dat er een onderbreking van activiteit was, of zelfs dat er op bepaalde momenten uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid met gelijkstelling van de ziekteperiode met een periode van activiteit, hadden kunnen worden toegekend, stelt het hof vast dat D. geen enkel initiatief in die zin heeft genomen.

D. heeft een zelfstandige activiteit in hoofdberoep uitgeoefend en de gevorderde bijdragen, die overeenstemmen met de verschuldigde minimumbijdragen voor een zelfstandige in hoofdberoep, zijn verschuldigd.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsactiviteit - Vennootschapsmandaat - Ontstentenis van verblijfsrecht

INVORDERING

Ingebrekestelling - Handtekening - Verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 december 2016
A.R. 2016/AB/126
Niet gepubliceerd

Het mandaat van zaakvoerder van een handelsvennootschap doet de uitoefening van een zelfstandige activiteit vermoeden. Het is aan L. om dit vermoeden te weerleggen.

Het hof stelt dat de vennootschap een niet te verwaarlozen omzet voortbrengt, zodat het mandaat in haar schoot een regelmatige activiteit noodzakelijk maakt. Noch in de oprichtingsakte, noch bij de aanstelling van L.,

werd bepaald dat het mandaat van zaakvoerder kosteloos zou zijn. Dit mandaat kon bezoldigd worden, en dat onafhankelijk van de vraag of dat daadwerkelijk is gebeurd. De poging om de kosteloosheid te valideren vanaf 2006 door het voorleggen van een wijzigende beraadslaging van 2011, maakt het niet mogelijk om terug te komen op het feit dat het mandaat kon bezoldigd worden tussen 2006 en 2011. Het vermoeden dat uit het mandaat voortvloeit, wordt niet weerlegd.

L. voert aan dat hij slechts vanaf 21 oktober 2010 een verblijfsrecht heeft genoten, zodat hij voor die datum niet kon onderworpen zijn aan het sociaal statuut der zelfstandigen.

Het hof stelt dat de uitoefening van een beroepsbezigheid een feitenkwesitie is. De vaststelling dat een beroepsactiviteit wordt uitgeoefend kan niet in vraag worden gesteld door het loutere feit dat de voorwaarden van regelmatigheid van deze activiteit niet volledig vervuld zijn. Er anders over beslissen, zou erop neerkomen een partij toe te laten uit de onwettige toestand waarin zij zich ophield, voordeel te halen.

De partijen zijn het oneens over de datum waarop de verjaring werd gestuit. Op 28 november 2012 werd een aangetekende brief verstuurd die L. in gebreke stelde om zich vanaf februari 2006 bij het sociaal statuut der zelfstandigen aan te sluiten.

L. beweert dat de brief niet ondertekend was, maar weigert het origineel van de brief neer te leggen, die het enige document is waarop de handtekening van de aangestelde van het fonds moet verschijnen. Het RSVZ legt een kopie voor die niet is ondertekend.

Het hof stelt dat het niet abnormaal is dat de kopie die door het fonds voorgelegd wordt geen handtekening draagt, aangezien het ongebruikelijk is om een ondertekende kopie van de brief die men zelf verstuurd heeft, te bewaren en stelt dat de bewijswaarde van deze eventuele handtekening (die na de verzending kan zijn geplaatst) in elk geval vrij gering is. Verschillende aanwijzingen laten toe om te beschouwen dat het origineel wel ondertekend was: op de door het RSVZ voorgelegde kopie staat de naam van de ondertekenaar, en tussen de titel van deze ondertekenaar en zijn naam is er een ruimte, wat erop wijst dat de brief de ruimte bevatte die bedoeld was voor de handtekening.

L. brengt geen element aan waarmee deze aannemelijke stelling kan tegengesproken worden, waardoor kan bevestigd worden dat het origineel daadwerkelijk ondertekend werd. De brief van 28 november 2012, die de duidelijke en ondubbelzinnige uitdrukking bevatte van de wil van het RSVZ om L. correct zijn verplichting tot aansluiting en betaling van de bijdragen te doen uitvoeren vanaf het 1e kwartaal 2006, heeft dus naar behoren de verjaring gestuit voor de bijdragen die in het betwiste dwangbevel worden beoogd.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Vennootschapsmandaat - Beroepsactiviteit

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge van 13 december 2016
AR 2015/AR/234
Niet gepubliceerd

Geen enkele periode kan worden gelijkgesteld indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.

Het begrip beroepsbezigheid in artikel 28, § 3 eerste lid van het koninklijk besluit van 22 december 1967 heeft dezelfde betekenis als voor de toepassing van de andere wettelijke bepalingen betreffende het rust- en overlevingspensioen van de zelfstandigen. Wanneer er door of krachtens het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 een vermoeden van uitoefening van beroepsbezigheid wordt gevestigd dan geldt dit vermoeden ook voor de toepassing van artikel 28, § 3 eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 1967 (zie Cass. 21 maart 1983).

Het vermoeden van verzekeringsplicht voor de vennootschapsmandataris opgenomen in artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 zoals het van toepassing was in de periode van 1 juli 1983 tot 30 juni 1992, dient toegepast te worden. De latere versie van artikel 2 van voornoemd besluit wordt door het hof niet toegepast in toepassing van artikel 159 van de Grondwet omdat er geen voorafgaandelijk advies werd gevraagd aan de Raad van State zonder dat de aangevoerde dringende noodzakelijkheid om hiertoe niet over te gaan werd verantwoord. De rechter die de toepassing afwijst van een reglementaire bepaling omdat die onwettig is, dient het geschil te beoordelen op grond van

de reglementering die van toepassing was in de periode vóór de wijziging die onwettig wordt geacht.

Het vermoeden in artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 is van toepassing wanneer voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van het vermoeden namelijk een daadwerkelijke uitoefening van het mandaat in een vennootschap of vereniging die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt.

Voor het uitoefenen van een mandaat als bestaansvoorwaarde van het vermoeden van artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 is niet vereist dat L. constant of regelmatig bestuurshandelingen heeft gesteld en of zich regelmatig met het bestuur van de vennootschap heeft beziggehouden.

L heeft de BVBA V. mee opgericht op een ogenblik dat hij reeds arbeidsongeschikt was. Dit toont aan dat hij ingevolge het mandaat waarin hij later werd benoemd actief deelnam aan het bestuur van deze vennootschap en het hem mogelijk maakte om rechtshandelingen te stellen voor die vennootschap waarbij hij onder meer de vergadering van 23 januari 2012 van deze vennootschap heeft voorgezeten en het verslag ervan heeft ondertekend.

L. kan het vermoeden weerleggen door het bewijs te leveren van de kosteloosheid van zijn

mandaat hetgeen hij kan met alle middelen van recht uitgezonderd de getuigenis en behalve wanneer de Administratie der Directe Belastingen bedrijfsinkomsten heeft weerhouden uit hoofde van de uitoefening van het mandaat aldus artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967.

De fiscale administratie heeft voor het inkomstenjaar 2012 inkomsten weerhouden als bedrijfsleider van de BVBA V. Het arbeidsgerecht mag het bedrag van de medegedeelde beroepsinkomsten niet in vraag stellen zodat met de door L. gegeven uitleg dat de inkomsten niet de vrucht zijn van een beroepsactiviteit maar het resultaat zijn van een materiële vergissing geen rekening kan en mag worden gehouden.

Het vermoeden van beroepsbezigheid werd niet weerlegd. De gelijkstelling van de periode van arbeidsongeschiktheid kan niet worden toegekend.

Arbeidsrechtbanken

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Onontvankelijkheid beroep tegen beslissing Commissie - Tegenvordering - Procesmisbruik

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen van 4 januari 2016
AR 13/7796/A
Niet gepubliceerd

N. werd per aangetekend schrijven in kennis gesteld van de beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen.

De beslissingen vermeldden «*Deze beslissing is niet vatbaar voor beroep of herziening. Niettemin kan een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing bij de afdeling administratie van de Raad van State worden ingediend binnen zestig dagen na de betekening ervan (...)*».

De laatste beslissing voegde daaraan toe «*Er dient evenwel te worden gewezen op recente rechtspraak van de Raad van State: zij acht zich thans niet langer bevoegd om te oordelen inzake verzoeken tot nietigverklaring van een beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen(...)*».

Artikel 22 van het KB nr. 38 bepaalt dat de Commissie ermee is belast, zonder mogelijkheid van beroep, te beslissen over de aanvragen tot volledige of gedeeltelijke vrijstelling van bijdragen, (...).

Vanaf begin 2012 werden door de Raad van State arresten gevelde, waarin werd geoordeeld dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van beroep tegen beslissingen van de Commissie waarbij een verzoek tot vrijstelling werd afgewezen. Ingevolge het arrest van het Hof van Cassatie van 8 maart 2013 staat het vast dat wanneer de Commissie beslist om de gevraagde vrijstelling niet te verlenen

en de zelfstandige deze beslissing betwist, er een geschil ontstaat tussen de zelfstandige en de Belgische Staat betreffende de verplichting tot betaling van bijdragen die voortvloeit uit de wetten en de verordeningen inzake het sociaal statuut der zelfstandigen. Krachtens artikel 581,1° Ger. W. behoort dit geschil tot de materiële bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.

In artikel 17 van het KB nr. 38 en in artikel 88 van het KB van 19 december 1967 worden geen objectieve wettelijke criteria vastgelegd op basis waarvan de Commissie moet beslissen. De Commissie kan binnen de door de wet gestelde grenzen en mits voldaan is aan de gestelde voorwaarden, gehele of gedeeltelijke vrijstelling verlenen. De Commissie beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de te nemen beslissing. Indien het bestuur over een beleidsvrijheid of discretionaire macht beschikt, geeft de wetgever aan het bestuur een zekere vrijheid in het raam van de uitoefening van de toegekende bevoegdheid en kan het bestuur de oplossing kiezen die het meest gepast lijkt binnen de grenzen van de wet. In dat geval zal de beleidsvrijheid van het bestuur slechts het voorwerp uitmaken van een marginale toetsing waarbij de rechter nagaat of het besluit niet «*kennelijk onredelijk*» is. De zelfstandige beschikt niet over een subjectief recht om de vrijstelling te zien toekennen. Het is de arbeidsgerechten verboden om handelingen van actief bestuur te stellen, om hun beoordeling in de plaats

te stellen van die van de overheid, althans met betrekking tot aspecten die tot de vrije beoordeling van de overheid behoren.

Uit artikel 22 van het KB nr. 38, dat expliciteert dat er geen mogelijkheid tot beroep bestaat, kan worden afgeleid dat er geen enkele instantie met volle rechtsmacht een nieuwe beslissing ten gronde kan nemen over de aanvraag. Het gegeven dat de beslissingen van de Commissie ook implicaties hebben voor de zelfstandige, die immers ten gevolge van de vrijstelling rechten ziet teloorgaan op sociale zekerheidsprestaties, meer bepaald wat betreft de opbouw van de pensioenrechten, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De vorderingen van N. die ertoe strekken de beslissingen van de Commissie te vernietigen zijn «*ratione temporis*» onontvankelijk. De beslissing van de Commissie van 4 november 2010 dateert van de periode waarin er nog geen sprake was van een ommezwaai in de rechtspraak van de Raad van State, zodat alleen kan worden vastgesteld dat deze beslissing definitief is geworden, bij gebrek aan binnen de vervaltermijn van 60 dagen hij de Raad van State ingediend verzoek tot vernietiging ervan.

Ook de beslissing van de Commissie van 19 september 2012 dateert van vóór het tijdstip waarop het attributiesgeschil werd beoordeeld door het Hof van Cassatie (Cass. 8 maart 2013). N. liet de mogelijkheid onbenut om zich binnen de vervaltermijn tot de Raad van State te wenden (nu het attributieconflict nog niet was beslecht) of om een geschil in te leiden bij een rechtscollage van de rechterlijke macht. Het gedinginleidende verzoekschrift dateert pas van 13 december 2013.

N. voert daarenboven aan dat hij «*onder dwang*» 1400 euro als sociale bijdragen betaalde die hij «*de iure*» niet verschuldigd is.

De vordering in terugbetaling van 1400 euro jegens de FOD Sociale Zekerheid is onontvankelijk, omdat ze niet belast is met de inning van bijdragen.

Het socialeverzekeringsfonds ging over tot de invordering via dwangbevel, in uitvoering van artikel 20 § 7 van het KB nr. 38 en artikel 47 bis van het KB van 19 december 1967. N. heeft geen verzet aangetekend volgens de voorgeschreven vorm en binnen de vervaltermijn van een maand vanaf de betekening van het dwangbevel. Vermits het verzet tegen het dwangbevel onontvankelijk is, zijn de ingevorderde bijdragen definitief verschuldigd.

De vordering tot de terugbetaling van het bedrag van 1400 euro in hoofdsom, dat hij «*onder dwang*» zou hebben betaald, zonder opgave van een rechtsgrond is ongegrond. N. gaat uit van de onjuiste veronderstelling dat hij een subjectief recht heeft op de vrijstelling van de bijdragen en dat het fonds derhalve onverschuldigde bijdragen inde.

De FOD Sociale Zekerheid stelt een tegenvordering in ertoe strekkende dat N. veroordeeld wordt tot een burgerlijke boete op grond van artikel 780bis Ger. W. en tot betaling van een schadevergoeding.

Artikel 780bis Ger. W. bepaalt dat de rechter, naast een eventuele schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding, een geldboete kan opleggen wegens procesrechtsmisbruik. Op grond van artikel 780bis Ger. W. kan door een procespartij geen geldboete worden opgeëist.

De vordering gegrond op het tergende en roekeloze karakter van het stellen van een eis of het voeren van een verweer kan slechts worden toegekend als er sprake is van kwade trouw, een zware fout of grove lichtzinnigheid. Zelfs zo al zou worden geoordeeld dat er op lichtzinnige

wijze en met onmiskenbare onzorgvuldigheid werd geprocedeerd, kan deze tegeneis niet worden ingewilligd, bij gebrek aan bewijs van daadwerkelijk door de FOD Sociale Zekerheid geleden schade, andere dan deze die wordt vergoed doordat de proceskosten ten laste van N. vallen.

De tegenvordering is ongegrond.

N. dient met toepassing van artikel 1017, lid 1 Ger. W. als de in het ongelijk gestelde partij in de gedingkosten te worden verwezen. Ten onrechte stelt N. dat hij verkeerd werd geïnformeerd over de beroepsmogelijkheden door de FOD Sociale Zekerheid. Er kan de Commissie niet worden verweten dat ze de arbeidsgerechten niet aanduidde als beroepsinstantie, nu het Cassatiearrest van 8 maart 2013, dat het

attributiegeschil beslechte pas nadien werd geveld. N. bewijst niet dat zijn tegenpartijen een fout begingen die schade veroorzaakte in zin van artikel 1382 B.W., bepaling die als een bijzondere wet in de zin van artikel 1017 lid 1 Ger. W. kan worden aanzien en die zou toelaten de foutief veroorzaakte kosten ten laste te leggen van de partij door wiens schuld ze zijn veroorzaakt.

N. poneert dat zijn tegenpartijen ten onrechte het «normale» tarief van de basisrechtspleging vorderen. Het hof oordeelt dat voor het geschil dat valt onder artikel 1017 lid 1 Ger. W. enkel na verzoek van een van de partijen, op grond van de limitatief in artikel 1022 Ger.W. opgesomde criteria kan afgeweken worden. N. heeft een van de gronden van artikel 1022 Ger.W. om een verlaagde rechtsplegingsvergoeding te rechtvaardigen niet ingeroepen.

VERZEKERINGSPLICHT

Ambtshalve aansluiting - Beroepsbezigheid/Occasionele activiteit

Geen bestaansmiddelen

Vonnis van de Franstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 7 januari 2016
AR 14/7.747/A
Niet gepubliceerd

B. betwist de door het RSVZ genomen administratieve beslissing tot ambtshalve aansluiting volgens welke hij een zelfstandige beroepsbezigheid als mecanicien uitoefent.

Tijdens een onderzoek van de SIOD op 17 oktober 2013, verklaarde hij dat hij herstellingen aan voertuigen uitvoerde in een clandestien atelier onder zijn woning, en dat hij deze activiteit sinds ongeveer 5 jaar op niet-aangegeven wijze uitoefende en daarvoor «aan de klanten een forfaitaire prijs vroeg».

Hij heeft geen enkel beroepsinkomen aangegeven.

Hij biedt op een ononderbroken en regelmatige wijze zijn diensten aan, aan een cliënteel waaraan hij zich kenbaar heeft gemaakt en werd betaald voor zijn prestaties. Hij was zeer expliciet over de gewoontelijke aard van zijn activiteit, zelfs al was het aantal daadwerkelijk uitgeoefende prestaties naar zijn zeggen slechts miniem - iets wat voor prestaties zonder factuur moeilijk valt na te gaan. Er kan geen sprake zijn van een occasionele activiteit.

De persoon die ononderbroken zijn diensten aanbiedt aan een cliënteel (uithangbord, reclame,...) moet worden beschouwd als iemand die gewoonlijk een zelfstandige activiteit uitoefent, wat ook het aantal prestaties is die hem daadwerkelijk gevraagd werden, of die uitgeoefend werden.

B. brengt geen enkel concreet element aan dat op een andere manier zijn bestaansmiddelen gedurende de in het geding zijnde periode aantoonbaar zijn.

De ambtshalve aansluiting en bijgevolg de verzekeringsplicht van B. in het sociaal statuut der zelfstandigen, worden bevestigd.

VERZEKERINGSPLICHT

Detachering vanuit Polen

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Leuven van 8 januari 2016
AR 15/364/A
Niet gepubliceerd

K. van Poolse nationaliteit werd als zelfstandige medewerkster ambtshalve aangesloten vanaf het 4de kwartaal 2006. Zij betwist de aanvangsdatum van haar activiteit en houdt voor dat het centrum van belangen gevestigd is in Polen en zij aldaar sociale zekerheidsbijdragen betaalde.

Zij liet zich op 16 oktober 2006 in Polen registreren als zelfstandige en startte vanaf dan haar zelfstandige activiteiten in België. Zij kan niet aantonen dat zij haar normale verblijfplaats had in Polen gedurende de betwiste periode en dat zij voorafgaandelijk in Polen gewoontelijke werkzaamheden als zelfstandige uitoefende. De voorwaarden voor detachering werden niet nageleefd. Het feit dat sociale zekerheidsbijdragen betaald zijn in Polen verandert hier niets aan.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Ontvankelijkheid dwangbevel - Onwettigheid van de bijdrage

Vonnis van de Franstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 8 januari 2016
AR 15/372/A
Niet gepubliceerd

De eisende partijen houden staande dat de betwisting die binnen de door de aanmaning gestelde termijn toegezonden werd, het gebruik van het dwangbevel verbiedt. De betwisting roept de onwettigheid van de bijdrage en de onwettigheid van haar invordering door het socialeverzekeringsfonds in, door zich te steunen op twee arresten van het Grondwettelijk Hof en een vonnis dat door deze rechtbank uitgesproken werd.

De bepalingen van artikel 10bis van het KB van 15 maart 1993 die de voorwaarden tot invordering van de bijdrage bij wijze van dwangbevel preciseren, beogen de betwisting van de gevorderde bedragen. De eisers betwisten echter helemaal niet de bedragen, maar wel de grond zelf van de bijdrage en de invordering. De rechtbank oordeelt dat het dwangbevel niet nietig is.

De vraag die bij de rechtbank aanhangig werd gemaakt, is of de desbetreffende bijdrage door de eisende partijen al dan niet is verschuldigd. De rechtbank oordeelt dat de door de eisers ontwikkelde grieven ongegrond zijn.

De rechtbank verwijst naar de overwegingen van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 december 2010, om te besluiten dat het annualiteitsbeginsel van de belasting en de affectatie van de in het geding zijnde bijdragen, niet zijn geschonden.

Over de onwettigheid m.b.t. de inning van de bijdrage door het socialeverzekeringsfonds, stelt de rechtbank dat het altijd toegelaten is geweest dat een private rechtspersoon, die overigens reeds met opdrachten van openbare dienst is belast, ten voordele van de Schatkist een belasting zoals de vennootschapsbijdrage invordert.

Over de toepassing van de bepalingen uit de richtlijn 2008/7/EG (of 69/335/EEG) op de in het geding zijnde bijdragen, oordeelt de rechtbank dat de desbetreffende bijdragen geen enkele van de verrichtingen beogen die in de richtlijn 2008/7/EG worden opgesomd.

De inning van de in het geding zijnde bijdragen is niet onwettig.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Nieuw verzoek - Hoedanigheid zelfstandige

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Hasselt van 11 maart 2016
AR 15/1770/A
Niet gepubliceerd

De rechtbank is van oordeel dat op grond van artikel 19 van het Handvest van de sociaal verzekerde een nieuw verzoek tot gelijkstelling kan worden ingediend op basis van nieuw bewijsmateriaal dat kan ingaan vanaf de eerste dag van de maand volgend op de datum van het nieuwe verzoek zijnde 1 mei 2014.

De gelijkstelling wegens ziekte kan alsdan worden toegekend voor zover de zelfstandige in het voorafgaande kwartaal de voor een hoofdberoep voorziene sociale bijdragen heeft betaald. B. had de bijdragen voor het tweede kwartaal 2014 niet betaald.

De gelijkstelling kan niet worden toegekend omdat hij niet de hoedanigheid van zelfstandige had.

De hoedanigheid van zelfstandige wordt verkregen door degene die de activiteit als zelfstandige uitoefent als deze activiteit het recht op het rustpensioen van zelfstandige kan doen ontstaan en bewezen wordt volgens de regels beoogd bij artikel 15 van het koninklijk besluit nr. 72 van 10 november 1967.

BIJDRAGEPLICHT

Gelijkstelling bijberoep - Vrouw van parlementslid - Gelijkwaardige sociale zekerheidsrechten

Vonnis van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 12 april 2016
AR 15/585/A
Niet gepubliceerd

N. wenst als zelfstandige in hoofdberoep te genieten van de voordeelregeling van artikel 37, § 1 van het koninklijk besluit van 19 december 1967. N. is van oordeel dat haar echtgenoot sociale zekerheidsrechten opent die ten minste gelijkwaardig zijn aan deze toegekend door het sociaal statuut der zelfstandigen. Als parlementslid valt haar echtgenoot onder het residueel statuut van ingezetene van de sociale zekerheid (ZIV) en worden hem zijn bijdragen

aan de sociale verzekeringskas door de Kamer terugbetaald. Hij heeft recht op een pensioen ten laste van de kamer. Voor de pensioenbijdrage wordt de parlementaire vergoeding met 8,5% verminderd.

In tegenstelling tot hetgeen door N. wordt voorgehouden, beantwoordt het sociaal statuut «*sui generis*» van haar echtgenoot als volksvertegenwoordiger niet aan de notie «*gelijkwaardig*» zoals die voorkomt in artikel

37 § 1 a van het voornoemd koninklijk besluit. Het arrest van het Hof van Cassatie van 26 mei 2003 waarnaar zij in dit verband verwijst, is niet ter zake dienend. Dit arrest heeft immers betrekking op de toepassing van artikel 5 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende de inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen. De «gelijkwaardigheid» in de zin van artikel 37, § 1, a, van het koninklijk besluit van 19 december 1967 verschilt inhoudelijk van wat vereist is voor de toepassing van artikel 5 van het koninklijk besluit nr. 38. Voor de toepassing van artikel 37, § 1, a, van voornoemd koninklijk besluit wordt het bestaan van afgeleide rechten vereist die stoelen op uitkeringen in een verplichte regeling voor sociale zekerheid.

De uitoefening van een mandaat van volksvertegenwoordiger en de uitoefening van een politiek mandaat in het algemeen kan niet aanzien worden als de uitoefening van een beroepsbezigheid die recht op uitkeringen doet ontstaan in een verplichte regeling voor sociale

PENSIOENEN

Onverschuldigd betaalde bedragen - Beginselen van behoorlijk bestuur

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Sint-Niklaas van 15 april 2016
AR 15/1825/A
Niet gepubliceerd

K. ontving sinds 1 mei 1990 een gezinspensioen als werknemer en als zelfstandige. In april 2015 beslisten zowel RSVZ als RVP om het pensioen (met ingang van 1 mei 1990) te herleiden tot een alleenstaandenpensioen. De echtgenote ontving een pensioen van de Pensioendienst voor de overheidssector waardoor het gezinspensioen nooit mocht toegekend worden. Deze vergissing werd ontdekt omdat de RVP toegang heeft tot het pensioenkadaster, hetgeen niet het geval

was bij de ingang van het pensioen. Voor de terugvordering van de ten onrechte ontvangen pensioenbedragen werd de verjaringstermijn van 6 maanden toegepast doch werd de schuld kwijtgescholden omdat het terug te vorderen bedrag kleiner was dan 250 euro. K. verzoekt de vernietiging van de beslissing van de RVP omwille van het rechtszekerheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

zekerheid. Een politiek mandaat is een mandaat dat aan de verkozenen wordt toegekend om deel te nemen aan het openbaar gezag. De uitkeringen in dit sociaal statuut «*sui generis*» hebben geen wettelijke verplichte grondslag en zijn gebaseerd op beslissingen genomen binnen de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Een politiek mandaat biedt geen door de wet gegarandeerde sociale bescherming aan de persoon die het uitoefent.

De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van discriminatie omdat verschillende situaties op een verschillende wijze worden behandeld en deze verschillende behandeling gerechtvaardigd is door een objectief criterium en met name alleen zelfstandigen die een beperkte zelfstandige activiteit uitoefenen en de voor een hoofdberoep voorziene sociale bijdragen verschuldigd zijn, de mogelijkheid te bieden om verminderde bijdragen te betalen voor zover er voldoende bescherming is van de sociale zekerheidsrechten.

De rechtbank stelt vast dat er geen enkele wettelijke grondslag is om het gezinspensioen verder uit te betalen, aangezien K. op basis van de wetgeving er geen recht op heeft. Indien er een bepaalde verwachting zou gecreëerd zijn wordt het verlies van die verwachting ruimschoots gecompenseerd door het feit dat K. jarenlang ten onrechte een gezinspensioen heeft genoten.

De beslissing tot herziening werd terecht genomen.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGEN

Ontoelaatbaarheid vordering - Gebrek aan belang en hoedanigheid

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Mechelen van 3 mei 2016
AR 15/810/A
Niet gepubliceerd

Bij een beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen, werd aan de BVBA A. de gevraagde ontheffing van de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de bijdragen verschuldigd door bijdrageplichtige zaakvoerder C. geweigerd voor een aantal kwartalen.

Deze beslissing wordt voor de arbeidsrechtbank aangevochten door C. als bijdrageplichtige natuurlijke persoon. Zij laat gelden dat ze de bedoeling had de vordering in te stellen namens de BVBA als zaakvoerder.

C. heeft de vordering ingediend in eigen naam en had daartoe geen belang en hoedanigheid.

De vordering is niet toelaatbaar.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid - Bewijs

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Henegouwen, afdeling Charleroi van 18 mei 2016
AR 13/4919/A
Niet gepubliceerd

R.M. werd op 12 augustus 2013 ambtshalve aangesloten als zelfstandige, vanaf 1 oktober 2009.

De verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen veronderstelt dat de gewoonlijke uitoefening door een natuurlijke persoon van een beroepsactiviteit op het Belgisch grondgebied bewezen is.

Om als een beroepsbezigheid te worden bestempeld, moet de activiteit ook nog een regelmatig karakter hebben, wat het bestaan inhoudt van een geheel van verrichtingen die met elkaar zijn verbonden, herhaald worden en met stappen gepaard gaan met het oog op deze herhaling.

Gehoord door de Politie van Charleroi, heeft R.M. op 15 mei 2013 verklaard dat hij «*meerdere voertuigen heeft gekocht en verkocht...*».

De elementen van de verklaring aan de Politie van Charleroi betreffen materiële feiten die als een buitengerechtelijke bekentenis moeten worden beschouwd die, luidens artikel 1356 van het Burgerlijk Wetboek, een volledig bewijs oplevert tegen hem die de bekentenis gedaan heeft, en dit tot het tegendeel is bewezen.

In casu meent de rechtbank dat vaststaat dat de eiser, tijdens een periode die hij zelf in 2009 situeert zonder verdere precisering, herhaaldelijk voertuigen heeft gekocht om ze aan een hogere prijs te verkopen.

Overigens werd reeds geoordeeld dat het sociaalverzekeringsfonds het bewijs van de verzekeringsplicht van de zelfstandige moet leveren.

Zodra dit bewijs echter werd geleverd, is het aan de zelfstandige om te bewijzen dat hij een einde aan zijn activiteiten heeft gemaakt.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Hoedanigheid zelfstandige

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Hasselt van 27 mei 2016
AR 15/663/A
Niet gepubliceerd

Bij beslissing van 13 januari 2015 werd de periode van arbeidsongeschiktheid van K. vanaf 1 januari 2013 niet gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige omdat zij niet de hoedanigheid van zelfstandige bezat het kwartaal voorafgaand aan de toekenning van de gelijkstelling

K. oefende een beroepsactiviteit uit als zelfstandige tot 30 maart 2011 waarvoor zij tot en met het eerste kwartaal van 2011 sociale bijdragen betaalde. Daarnaast oefende zij tot 1 februari 2013 nog een publiek mandaat uit als lid van de politieraad waarvoor zijzelf niet bijdrageplichtig was, doch wel de openbare instelling (de politiezone) in wier orgaan (politieraad) zij als publieke mandataris zetelde (art. 5bis van het KB nr. 38 van 27 juli 1967).

Hieruit blijkt dat K. 90 dagen voor de aanvraag van gelijkstelling, met name het laatste kwartaal van 2012 de hoedanigheid van zelfstandige niet meer bezat. Dit is nochtans vereist voor de gelijkstelling wegens ziekte overeenkomstig artikel 28 § 2 van het KB van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen. Volgens artikel 15 § 1, 3° van het KB nr. 72 van 10 november 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, wordt het bewijs van de beroepsbezigheid als zelfstandige van 1968 af geleverd door de betaling der bijdragen verschuldigd krachtens het KB nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen.

K is van oordeel dat art. 5bis van het KB nr. 38 het gelijkheidsbeginsel schendt in zoverre het sociaal statuut niet van toepassing is op een bepaalde categorie van personen, namelijk publieke mandatarissen.

De rechtbank merkt op dat er weliswaar een gelijke behandeling is op basis van een objectief criterium. Dat K. thans zou benadeeld zijn doordat zij niet zelf persoonlijk haar bijdrage betaalde is van toepassing op éénieder die als politieraadslid zetelt.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Beroepsactiviteit - Voortzetting door een derde

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Dinant van 6 juni 2016
AR 15/1084/A
Niet gepubliceerd

Het RSVZ heeft de gelijkstelling van de periode van ongeschiktheid geweigerd om reden van de voortzetting van een activiteit in naam en voor rekening van de eiser door een derde.

Artikel 28, § 3, van het koninklijk besluit van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen bepaalt dat de zelfstandige geacht wordt zijn beroepsbezigheid niet te hebben stopgezet of een beroepsbezigheid te hebben hervat, naargelang van het geval, indien in zijn naam, door een tussenpersoon, een bezigheid wordt uitgeoefend en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.

De afgesloten vervangingsovereenkomst stelt dat de partijen beslissen om samen hun beroep uit oefenen. De medewerker stelt dat hij zorgen heeft toegediend aan de patiënten van B. in het kabinet van die laatste en dat hij, op het einde van de samenwerking, een bedrag heeft afgestaan van 3.328,20 euro voor de huur van het kabinet; dat bedrag stemt overeen met het percentage van de totaliteit van de erelonen die ontvangen werden van de patiënten die in het kabinet van B. werden behandeld.

De vervangingsovereenkomst komt tegemoet aan de bezorgdheid om het cliënteel te behouden tijdens de ongeschiktheid van de eiser. De prestaties van de twee vervangers worden in zijn eigen informaticaprogramma ingevoerd teneinde hem een ad-hocopvolging

toe te laten op het ogenblik van de hervatting van zijn activiteiten.

De belastingadministratie neemt voor het jaar 2011 de inkomsten van 3.328,20 euro in aanmerking als ontvangsten (baten van vrije beroepen) en neemt beroepsonkosten van 8.202,51 euro in aanmerking. De rechtbank beschouwt dat de kwalificatie van de inkomsten niet het bepalende element is in dit geschil, maar wel het bestaan van een voordeel dat de eiser uit de uitoefening door tussenpersoon (een andere kinesitherapeut) van zijn activiteiten heeft gehaald.

De rechtsleer onderstreept dat artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 als voorwaarde tot weigering van de gelijkstelling in geval van uitoefening van een activiteit in zijn naam, door een tussenpersoon, het bestaan van een voordeel vermeldt (*«en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten»*) en niet de eigenlijke inkomsten of baten: het begrip voordeel is ruimer dan het begrip baten en een voordeel kan uit de activiteit gehaald worden, zonder baten. Het behoud van het cliënteel van een vrij beroep en de aftrek van beroepsonkosten die te maken hebben met het behoud van die activiteit, zijn een voordeel.

De beslissing van het RSVZ was gerechtvaardigd.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Motivering beslissing

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Oudenaarde van 3 augustus 2016
AR 15/643/A
Niet gepubliceerd

De rechtbank is van oordeel dat de beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen afdoende gemotiveerd is. De beslissing vermeldt de toepasselijke wetgeving, de relevante artikelen van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967.

Door te verwijzen naar de inkomsten van 2013, die niet toelaten om te gewagen van een staat van behoefte of een toestand die de staat van behoefte benadert, heeft de Commissie de beslissing summier maar afdoende gemotiveerd. Het is niet vereist dat de inkomsten van 2013 worden vermeld en overigens kent D.R. zijn

(door hem) aangegeven inkomsten. Verder vermeldt de bestreden beslissing dat er geen andere elementen in het dossier voorhanden zijn die een vrijstelling rechtvaardigen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Gedeeltelijke hervatting activiteit

Vonnis van de Franstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 6 september 2016
AR 13/2.844/A
Niet gepubliceerd

Het voordeel van de gelijkstelling vereist het totale verbod op uitoefening van een beroepsactiviteit tijdens de periode van ongeschiktheid.

De toestemming tot gedeeltelijke hervatting van activiteit afgeleverd door de adviserend geneesheer op grond van artikel 23bis van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een verzekering tegen

arbeidsongeschiktheid ten voordele van de zelfstandigen, vormt geen toegelaten activiteit als beoogd in artikel 28, § 3, lid 4, van het koninklijk besluit van 22 december 1967.

VRIJSTELLING VAN BIJDRAGE

Onontvankelijkheid vordering - Laattijdige aanvraag ingevolge regularisatie loopbaan

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout van 20 oktober 2016
AR 16/269/A
Niet gepubliceerd

De arbeidsrechtbank heeft wat betreft de beslissingen van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen geen volle rechtsbevoegdheid en hij kan hoogstens een marginaal wettigheidstoezicht uitoefenen.

K. diende op 14 april 2015 een aanvraag in tot vrijstelling van bijdragen voor de kwartalen van 4/2013 t.e.m.1/2015.

De Commissie heeft de vrijstelling voor de kwartalen 4/2013 tot en met 1/2014 geweigerd op grond van artikel 88, § 2, 2° van het KB van 19 december 1967. K. tekende beroep aan tegen dit gedeelte van de beslissing. Hij laat gelden dat de termijn van 12 maanden, binnen dewelke hij een aanvraag tot vrijstelling diende in te dienen, slechts kon beginnen lopen vanaf het ogenblik dat hij het schrijven van het sociale verzekeringsfonds van 12 maart 2015 ontving, waarbij voor het eerst werd gesteld dat de eerder gemelde stopzetting van zijn bedrijf in 2013 niet kon worden weerhouden. Ingevolge deze «wijziging in de loopbaan» ging het fonds over tot een bijdragenregularisatie.

De rechtbank is van oordeel dat K. zich niet kan beroepen op de uitzonderingsregel van artikel 88, § 2, 2°, b) vermits de daarin omschreven regel enkel van toepassing is op

bijdragenregularisaties die verschuldigd zijn ingevolge een begin van activiteit, of ingevolge een rechtzetting in de vaststelling der inkomsten door de bevoegde belastingdiensten.

Met toepassing van artikel 88, § 2, 2° a) was de termijn van 12 maanden afgelopen op respectievelijk 31 december 2014 (voor kwartaal 4/2013) en 31 maart 2015 (voor kwartaal 1/2014).

De aanvraag tot vrijstelling van 14 april 2015 werd laattijdig ingediend.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Nieuw verzoek - Gezag van het rechterlijk gewijsde

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik, afdeling Verviers van 21 oktober 2016
AR 15/663/A
Niet gepubliceerd

Bij beslissing van 21 januari 2011, weigerde het RSVZ de gevraagde gelijkstelling, vanaf 1 oktober 2008. In een vonnis van 18 november 2011 werd het hoger beroep van U. ongegrond verklaard en werd geoordeeld dat U. op geen enkele wijze aantoonde dat de beroepsactiviteit was stopgezet.

U. diende een nieuw verzoek tot gelijkstelling in met ingang van 1 oktober 2008. Het RSVZ kende het voordeel van de gelijkstelling wegens ziekte toe vanaf 1 april 2013 om reden dat U. het bewijs van stopzetting van elke activiteit had geleverd, ingevolge zijn ontslag als zaakvoerder op 6 februari 2013.

Overeenkomstig het gezag van het rechterlijk gewijsde dat aan het vonnis van 18 november 2011 moet worden verleend en in afwezigheid van nieuwe elementen tussen 18 november 2011 en 6 februari 2013, oordeelt de rechtbank dat het hoger beroep waarbij U. de gelijkstelling met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2008 vroeg, niet gegrond is.

INVORDERING

Motivering dwangbevel

Vonnis van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 25 oktober 2016

AR 15/1992/A

Niet gepubliceerd

Een dwangbevel beantwoordt aan de motiveringsvereiste van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wanneer het door zijn inhoud geen twijfel laat omtrent de juridische en feitelijke overwegingen die hieraan ten grondslag liggen en die op voldoende wijze aan de schuldenaar kenbaar werden gemaakt ten einde hem toe te laten de gegrondheid ervan te beoordelen.

F. had voldoende kennis van de motieven doordat in het dwangbevel het voorwerp en de grondslag hiervan uitdrukkelijk werden vermeld. Het voorwerp en de oorzaak van de vordering slaan op de invordering door het RSVZ van de als zelfstandige verschuldigde bijdragen voor de opgenomen kwartalen.

Het dwangbevel vermeldt «*de aard*» en «*de omvang*» van de schuld. Het gaat om de bijdragen verschuldigd krachtens het KB nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen. Voor de omvang of het detail van de schuld wordt in het dwangbevel verwezen naar het rekeninguittreksel van 26 mei 2015, in bijlage gevoegd bij het kohier. De motivering moet zich in principe in de bestuurshandeling zelf bevinden maar mag ook blijken uit andere documenten, zoals het aangehecht rekeninguittreksel van 26 mei 2015, het uitvoerbaar verklaard kohier en een laatste herinnering, waarnaar in de handeling wordt verwezen en waarvan de betrokkene voorafgaandelijk werd geïnformeerd.

Deze overwegingen lieten F. toe kennis te nemen van het voorwerp en de oorzaak van de eis en verantwoordden de beslissing op een afdoende wijze.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris - Vermoeden van beroepsbezigheid - Bestuurder en afgevaardigd bestuurder - Twee onderscheiden functies

Vonnis van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 25 oktober 2016

AR 96/23241/A

Niet gepubliceerd

K. was bestuurder en afgevaardigd bestuurder van de nv M. Het uitoefenen van een mandaat staat principieel gelijk met de uitoefening van een beroepsbezigheid die tot verzekeringsplicht leidt. Dit uitgangspunt is gebaseerd op het fiscale vermoeden van verzekeringsplicht zoals opgenomen in artikel 3, § 1, lid 2 van het KB nr. 38 en het sociologische vermoeden inzake de verzekeringsplicht opgenomen in artikel 2 van het KB van 19 december 1967 genomen in uitvoering van artikel 3, § 2 van het KB nr. 38.

De voormelde vermoedens kunnen worden weerlegd voor zover het bewijs van de kosteloosheid van het mandaat geleverd wordt, zijnde de afwezigheid van winstbejag, één van de elementen om van een beroepsbezigheid te spreken overeenkomstig artikel 3, § 1, lid 1 van het KB nr. 38. Het bewijs van het tegendeel kan slechts aanvaard worden indien aan de mandataris noch «*in feite*» een bezoldiging wordt toegekend noch «*in rechte*» een bezoldiging kan toegekend worden. Een kosteloosheid in rechte die in strijd is met de feitelijke vaststelling dat er inkomsten werden aangegeven, kan niet aangenomen worden.

De kosteloosheid in feite veronderstelt het voortdurend en ononderbroken uitblijven van zelfstandige beroepsinkomsten uit het mandaat voor de gehele duur van het mandaat vanaf de benoeming tot het einde van het mandaat. Eens de mandataris de facto vergoed wordt, staat het winstoogmerk vast en is de mandataris voor de gehele duur van het mandaat verzekeringsplichtig, en niet enkel voor de jaren waarvoor hij feitelijk werd bezoldigd.

Volgens publicaties in het Belgisch Staatsblad nam K. ontslag als afgevaardigd bestuurder op 30 juni 1992. Nergens is gepubliceerd dat K. op 30 juni 1992 eveneens als bestuurder ontslag zou hebben genomen of gekregen, zodat hij na zijn ontslag als afgevaardigd bestuurder nog steeds verzekeringsplichtig bleef als bestuurder.

Het gaat hier om twee onderscheiden functies, op basis van twee onderscheiden lastgevingen :

- de bestuurder wordt aangesteld door de aandeelhouders en is in college met de andere bestuurders belast met het beheer van de vennootschap in de ruimste zin;
- de afgevaardigd bestuurder wordt aangesteld door de bestuursraad en is belast met het dagelijks beheer.

Waar de vennootschap wel verplicht is om een bestuursraad aan te stellen, is de vennootschap niet verplicht een afgevaardigd bestuurder aan te stellen, en in principe hoeft de afgevaardigd bestuurder zelfs geen bestuurder te zijn.

Voor de mandaten die feitelijk kosteloos worden uitgeoefend, moet de feitelijke kosteloosheid bevestigd worden door de juridische kosteloosheid. Bijgevolg moet de juridische onmogelijkheid om inkomsten uit het mandaat te verwerven bewezen te worden aan de hand van de statuten van de vennootschap. Bij stilzwijgen van de statuten dient men te steunen op een beraadslaging van het orgaan dat bevoegd is om de vergoedingen van mandatarissen vast te stellen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling - Laattijdige aanvraag Ziekteverzekering - Schadevergoeding

Vonnis van de Franstalige Arbeidsrechtbank van Brussel van 10 november 2016
AR 12/1996/A
Niet gepubliceerd

M. werd arbeidsongeschikt erkend op 4 december 1995. Hij heeft ontslag genomen uit zijn mandaat van zaakvoerder op 29 december 1998. Op 4 januari 1999 heeft hij zijn socialeverzekeringsfonds geïnformeerd maar heeft hij het luik B van de verklaring van stopzetting niet ingevuld. Op die verklaring kwam geen enkele reactie vanwege het socialeverzekeringsfonds en ze werd niet aan het RSVZ of de mutualiteit doorgestuurd. De gelijkstelling werd pas in november 2006 aangevraagd. Bij beslissing van 30 november 2006, heeft het RSVZ de gelijkstelling erkend vanaf 1999. Ingevolge deze beslissing van het RSVZ, werden de aanvullende uitkeringen door het ziekenfonds toegekend voor de periode van 1 december 2004 tot 30 november 2006. De betaling van prestaties van de uitkeringsverzekering m.b.t. de voorgaande periode, is verjaard.

M. vraagt om de mutualiteit en het RSVZ te horen veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding. Daarbij steunt hij zich op de buitencontractuele aansprakelijkheid waarin artikel 1382 Burgerlijk wetboek voorziet. Volgens de verzoeker zouden de fouten die aan de mutualiteit en het RSVZ worden verweten, een tekortkoming inhouden m.b.t. hun plichten inzake raadgeving en inzake onderzoek van de aanvragen, welke voortvloeien uit de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde.

De rechtbank kan dit verzoek niet inwilligen indien hij niet eerst de aanwezigheid van de drie constitutieve elementen van de aquiliaanse aansprakelijkheid vaststelt : de fout, de schade en het oorzakelijk verband.

Er zou een fout zijn begaan op het niveau van de verwerking van de verklaring van stopzetting van activiteit van 4 januari 1999. De verklaring van stopzetting van activiteit van 4 januari 1999 werden niet door de mutualiteit of door het RSVZ in ontvangst genomen, maar wel door het socialeverzekeringsfonds voor zelfstandigen, dat geen betrokken partij is in het geding. De verklaring van stopzetting werd op 15 november 2006 aan het RSVZ meegedeeld, nl. zeven jaar later.

In afwezigheid van fout, is het verzoek tot schadevergoeding, voor zover het op het RSVZ en de mutualiteit betrekking heeft, niet gegrond.

De vordering die tegen het RSVZ wordt ingesteld, is niet ontvankelijk voor zover zij ertoe strekt het RSVZ te horen veroordelen tot de betaling van een bedrag in hoofdsom «als aanvullende uitkering voor gelijkstelling ziekte». Het RSVZ is niet bevoegd voor de toekenning van de uitkeringen die aan de zelfstandige verschuldigd zijn ten gevolge van een arbeidsongeschiktheid die werd vastgesteld in het kader van het koninklijk besluit van 20 juli 1971, ook al kan het bedrag van die uitkeringen worden beïnvloed door de beslissing tot gelijkstelling die het zou nemen.

PENSIOENEN

Gelijkstelling periode arbeidsongeschiktheid - Vennootschapsmandaat - Beroepsactiviteit

Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Brugge van 1 december 2016
AR 16/668/A
Niet gepubliceerd

Geen enkele periode kan gelijkgesteld worden indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Evenzo neemt een gelijkgestelde periode een einde indiende belanghebbende een beroepsbezigheid hervat. Het begrip beroepsbezigheid in voormelde bepaling heeft dezelfde betekenis als voor de toepassing van de andere wettelijke bepalingen betreffende het rust- en overlevingspensioen. Luidens artikel 1, § 2 van het KB nr. 72 wordt voor de toepassing van die wetgeving onder «zelfstandigen» verstaan «de personen die een beroepsbezigheid uitoefenen, welke de onderwerping aan het KB nr. 38 meebrengt». Wanneer door of krachtens het KB nr. 38 een vermoeden van uitoefening van een beroepsbezigheid wordt gevestigd, geldt dit vermoeden ook voor de toepassing van artikel 28, § 3 van het KB van 22 december 1967 (Cass. 21 maart 1981).

D.K. werd arbeidsongeschikt erkend vanaf 1 mei 2011. Hij was ononderbroken zaakvoerder sedert 28 september 2010 in een Belgische vennootschap.

Ingevolge de aanstelling tot mandataris in een vereniging of vennootschap naar rechte of in feite die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt, wordt D.K. op basis van artikel 3, § 1, 4de lid (oud en nieuw) van het KB nr. 38 vermoed een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen.

D.K. kan in toepassing van artikel 2 van het KB van 19 december 1967 zoals gewijzigd door het KB van 27 mei 2014 dat in werking trad op 6 juni 2014 het vermoeden weerleggen door te bewijzen dat zijn mandaat kosteloos is. Als bewijsregel of regel van rechtspleging is het nieuwe artikel 2 ingevolge artikel 2 juncto artikel 3 Gerechtelijk wetboek van toepassing op de hangende rechtsgedingen en dus op huidige zaak.

De oprichtingsakte vermeldt dat de Algemene Vergadering dient te beslissen over het al of niet bezoldigen van het mandaat van zaakvoerder. Er ligt op heden geen beslissing van dit bevoegde orgaan voor waarmee de juridische kosteloosheid van het mandaat van D.K. wordt bewezen.

In de periode voorafgaand aan 2014 deed D.K. tevens het nodige om orde op zaken te stellen. De rechtbank is van oordeel dat het factureren van prestaties – ook al zouden deze slaan op prestaties van voor zijn medische toestand - een professionele bezigheid is. Daarenboven blijkt dat de vennootschapsbijdrage voor het jaar 2013 werd betaald hetgeen impliceert dat D.K. zijn sociale verzekeringsfonds niet in het bezit stelde van een attest van non-activiteit afgeleverd door de Administratie der directe Belastingen.

De gelijkstelling werd terecht geweigerd.

Andere rechtscolleges

VERZEKERINGSPLICHT

Fictieve aansluiting - Eu-burger - Einde verblijfsrecht

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2016

Nr. 178.838

www.rvv-cce.be

Verzoeker vroeg een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden als zelfstandige aan. Hiervoor legde hij een volledig uittreksel uit de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma X en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen voor. Deze voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 50, § 2, 2° van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het RSVZ oordeelde na onderzoek dat er geen effectieve activiteit plaatsvond waardoor het socialeverzekeringsfonds de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. De dienst Vreemdelingenzaken werd hiervan ingelicht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde op grond van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een einde aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

De bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie berust bij de gemachtigde van de Staatssecretaris. Uit de beslissing genomen door de Staatssecretaris en de gegevens van het administratief dossier dient te blijken dat de betrokken vreemdeling met

het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens *«valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten»* heeft meegedeeld, fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Verzoeker werd door het RSVZ verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Blijkbaar omvatte *«de vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld (...) niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige»* en werd het socialeverzekeringsfonds verzocht de aansluiting retroactief te schrappen.

Uit de bevindingen van de RSVZ kon de gemachtigde niet wettig afleiden dat er in casu sprake zou zijn van *«valse»* of *«misleidende»* informatie. De informatie van het RSVZ volstaat niet om in redelijkheid te besluiten dat er in hoofde van verzoeker sprake was van bedrog. De schrapping van de aansluiting kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf (zoals bedoeld in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet).

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris die een einde stelt aan het verblijf wordt vernietigd.

Verantwoordelijke uitgever

Anne Vanderstappen, administrateur-generaal

Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen

Willebroekkaai 35
1000 Brussel
T +32 2 546 42 11
F +32 2 511 21 53
info@rsvz-inasti.fgov.be
www.rsvz.be

D/2017/1683/8

Editie 2017